

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

12^ο
ΤΟΜΟΣ

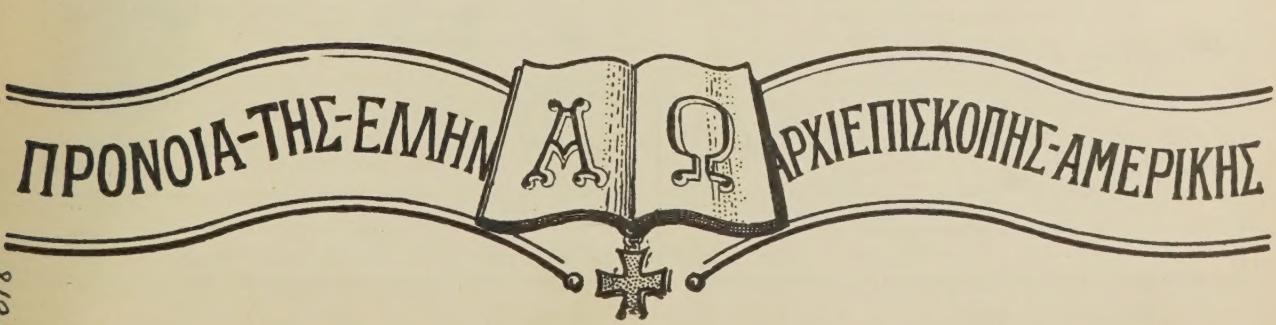
THE ORTHODOX OBSERVER

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1951

ΑΡΙΘΜΟΣ
372

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΧΟΡΩΔΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ CINCINNATI, OHIO.

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ Σ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ κ. κ. ΜΙΧΑΗΛ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

Θεοφιλέστατοι ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,
Εὐλαβέστατοι Ἱερατικοὶ Προϊστάμενοι,
Ἐριτιμα Μέλη τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου,
Ἐντιμότατα Διοικ. Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων καὶ
Φιλοπτώχων μας,
Ἐλλογιμάτατοι Διδάσκαλοι,
Ὀργανώσεις τῆς Νεολαίας καὶ
Τέκνα ἐν Κυρίῳ Ἀγαπητά, Εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ^{τῆς καθ' ἡμάς Ἀρχιεπισκοπῆς:}

Πλήρεις φόθων καὶ ἐλπίδων εἰσερχόμεθα εἰς τὸ νέον ἔτος τῆς Χρηστότητος καὶ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Κυρίου.

Φόθων, διότι εἰς τὸν διεθνῆ ὄριζοντα δόλονεν πυκνώνονται τὰ νέφη τὰ ἀπαίσια καὶ σκοτεινὰ τὰ ἀπειλοῦντα νέον πόλεμον, δλέθριον καὶ ἔξοντωτικόν. Φόθων, διότι οὐδεμίαν πρόσδον πρὸς τὴν εἰρήνην ἐσημείωσεν ἡ ἀνθρωπότης, ἀλλὰ τούναντίον καθ' ἡμέραν σημαντικῶς ἀπὸ αὐτῆν ἀπομακρύνεται.

Φόθων, διότι τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας μεγαλυτέραν ἐπίδρασιν καὶ δύναμιν καθ' ἡμέραν ἔξασκοῦν καὶ νέα ἐδάφη κερδίζουν διὰ τῶν ὀργάνων των καὶ νέους λαούς ὑποδουλοῦν.

Ἐλπίδων δέ, διότι ποτὲ δὲν μᾶς ἀπολείπει ἡ πεποιθησις ὅτι ὁ καιρὸς καὶ χρόνους θέσας ἐν τῇ ίδιᾳ ἔξουσίᾳ πανάγαθος, πάνσοφος καὶ παντοδύναμος Κύριος ἡμῶν εἰναι μεθ' ἡμῶν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μας.

Ἐλπίδων, διότι οἱ Χριστιανοὶ εἰμεθα καὶ δὲν εἰναι δυνατὸν παρὰ νὰ εἰμεθα πεπεισμένοι ἀπολύτως, ὅτι ἡ νίκη θὰ ἀνήκῃ τελικῶς εἰς τὸν Σωτῆρα Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἐλπίδων, διότι, ὡς ἀνθρωποι, ἐνδέχεται νὰ δοκιμάζωμεν φόθους, εἰναι ὅμως ἀδύνατον, ὡς Χριστιανοί, νὰ παρασυρώμεθα καὶ νὰ παραδιδώμεθα εἰς τὴν ἀπόγνωσιν καὶ τὴν ἀπελπισίαν.

Ἐλπίδων, τέλος, διότι ἡμεῖς γνωρίζομεν καλῶς

ὅτι ὅπισθεν τῶν μαύρων καὶ ἀπειλητικῶν νεφῶν καὶ ὅπισθεν τῶν δοκιμασιῶν καὶ συμφορῶν εὐρίσκεται Ἐκεῖνος, "Οστις καὶ ἄλλοτε πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ ἀποστόλους Του εἶπε: «θαρσεῖτε, ἔγω εἰμί, μὴ φοβεῖσθε».

Πρὸ πάντων ἀς στρέψωμεν, ἀγαπητοί μου, ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ μας εἰς τὸ νέον ἔτος, τοὺς δρθαλμούς μας, τὰς σκέψεις, τὰς ψυχάς καὶ τὰς καρδίας καὶ δλόκληρον τὴν ὑπαρξίν μας πρὸς Αὐτόν. Εἰς Αὐτόν, εἰς τὸ νέον ἔτος εἰσερχόμενοι, ἀς ἀφιερώσωμεν τὰς κοινοτήτας μας, τὰς Φιλοπτώχους Ἀδελφότητάς μας, τὴν νεολαίαν μας, δλοκλήρους τοὺς ἔσωτούς μας.

Εἰς Αὐτὸν κατὰ τὸ νέον ἔτος ἀς καταφεύγωμεν ἀδιαλείπτως καὶ ἀς Τὸν συμβουλευώμεθα διὰ τῆς θείας προσευχῆς, τῆς τακτικῆς μελέτης τοῦ Θείου Λόγου του, διὰ τὴν λύσιν δλων τῶν προβλημάτων μας, διὰ τὴν ἔξομάλυνσιν δλων τῶν διαφορῶν μας, διὰ τὴν τακτοποίησιν δλων τῶν ζητημάτων μας τῶν προσωπικῶν καὶ τῶν κοινοτικῶν.

"Αν ὁ πάντοτε ζῶν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας μένων Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγκαθιδρυθῆ ἐντός μας καὶ ἐντὸς τῶν κοινοτήτων καὶ Ἀδελφοτήτων μας, δργανώσεων καὶ σωματείων μας, αἱ ἐλπίδες μας θὰ ἀποδειχθοῦν ἀνώτεραι καὶ ἴσχυρότεραι ἀπὸ τοὺς φόθους μας, ἡ δύνοντας καὶ ἡ σύμπνοια καὶ ἡ ἀγάπη θὰ διασιλεύουν μεταξύ μας, καὶ δλοι θὰ γίνωμεν παράγοντες καλῆς θελήσεως, δμοιβαίας κατανοήσεως καὶ Χριστιανικῆς ζωῆς εἰς τὸ περιθάλλον τῆς μεγάλης αὐτῆς καὶ εὐλογημένης χώρας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχομεν τὸ μέγα προνόμιον καὶ εὐτύχημα νὰ ζῶμεν.

Μετὰ θαυτάτης ἀγάπης
ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ καὶ διάπυρος εύχέτης
πρὸς Κύριον
† 'Ο Ἀμερικῆς ΜΙΧΑΗΛ

THE ORTHODOX OBSERVER
VOL. XVII. No. 372.—JANUARY, 1951.

Established 1934

A record of the work, the thought and the news of the Greek Orthodox Church in the U. S. A.

Published monthly by
The Greek Archdiocese Publications Association

Ph. Angelatos, editor
at 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

"Reentered as second class matter November 30, 1950,
at the Post Office at New York, N. Y., under the Act
of March 3, 1879."

SUBSCRIPTIONS in United States:

For One year \$3.00. — For two years \$5.00.

Other countries \$3.50 per year.

Fifteen Cents A Copy

SUBSCRIPTION BLANK

The Orthodox Observer
10 East 79th Street
New York 21, N. Y.

Enclosed please find \$3.00 and send The Orthodox Observer to:

Name .....

Address .....

.....

.....

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

ΕΤΟΣ ΙΖ'. Αριθ. 872

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1951

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

KAINA ΤΑ ΠΑΝΤΑ

ΤΟῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. ΜΙΧΑΗΛ

Μόνον δὲ Χριστιανισμὸς ἔχει τὸ προνόμιον νὰ διατηρῇ τὸν ἄνθρωπον πάντοτε Νέον! Εἰς τὸν Χριστιανισμὸν τὰ πάντα εἶναι καινούργια. Ἀπὸ ἔναν καινούργιον τάφον ἔξεπήδησε καινούργια ζωὴ. Κάθε ἄνθρωπος, ποὺ ἐδέχθη καὶ δέχεται αὐτήν, γίνεται καὶ παραμένει διαρκῶς καινούργιος. Ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος, ἡ παλαιά, μακρὰν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔνη πρὸς Αὐτὸν ζωὴ, εἶναι διὰ τὸν Χριστιανὸν παρελθόν, ποὺ δὲν ἔχει ἀπολύτως καμμίαν σχέσιν πρὸς αὐτόν. Ἀλλος ἄνθρωπος ἔκεινος, ὁ παλαιός, ἄλλος ἄνθρωπος δὲ κατὰ Χριστόν, ὁ καινούργιος. Ὁ πρῶτος περνᾷ, λησμονεῖται, ἔξαφανίζεται. Ὁ δεύτερος εἶναι δὲ ἄνθρωπος δὲ πάντοτε καινούργιος. «Τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ίδου γέγονε καινὰ τὰ πάντα», θεωριῶνται, ἐκ προσωπικῆς πείρας, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ἡ Θεία Πρόνοια ἔξοικονόμησε τὰ πράγματα τοιουτοτρόπως, ὡστε ἡθέλησεν, εἰς κάθε ώρισμένην χρονικὴν περίοδον, νὰ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι τὸ συναίσθημα, διτὶ εἰσέρχονται εἰς νέον στάδιον τῆς ἐδῶ κάτω ζωῆς των. «Ἔχομεν τοιουτοτρόπως τὸν καινούργιον χρόνον. Ἡθέλησε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ μᾶς ὑπενθυμίζῃ περιοδικῶς τὴν παντοτεινὴν καινούργια ζωὴ, ποὺ ἡμποροῦμεν νὰ ἔχωμεν ἡμεῖς, τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ἐφ' ὅσον θὰ εὐρισκώμεθα πλησίον Ἐκείνου, ποὺ ποτὲ δὲν γηράσκει, δὲν παλαιούται.

Συμβαίνει δῆμος, τοῦτο τὸ παράδοξον. Τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ κάθε φορά, ποὺ εἰσέρχονται εἰς μίαν καινούργια χρονικὴν περίοδον, ἀντὶ νὰ ἔχουν τὸ συναίσθημα τοῦ νέου, τουναντίον καταλαμβάνονται ἀπὸ θαθεῖαν δυσθυμίαν, διότι θλέπουν τὴν παλαιότητά τους. Τοῦτο συμβαίνει, διότι τὰ μακρὰν Αὐτοῦ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ἔχουν τὰ μάτια ἐστραμμένα ὅχι πρὸς τὸν κατὰ Χριστὸν καινούργιο ἄνθρωπον, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἄνθρωπον τὸν παλαιόν· ὅχι πρὸς τὸν κάτοικον τῆς οἰκοδομῆς, ποὺ δύναται ἀθάνατος ψυχὴ καὶ ἀποτελεῖ τὸν πραγματικόν, τὸν καθαυτὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ πρὸς αὐτὴν τὴν οἰκοδομήν, ποὺ κάποτε ἦτο καινούργια ἀλλὰ παλαιοῦται θαθμηδόν, πρὸς τὴν «ἐπίγειον οἰκίαν τοῦ σκήνους».

Ποίαν δῆμος σημασίαν ἡμποροῦν νὰ ἔχουν, διὰ τὸν κατὰ Χριστὸν ἄνθρωπον, αἱ ρυτίδες τοῦ προσώπου, οἱ λευκοὶ κρόταφοι, τὸ κυρτωμένον σῶμα, αἱ δεκάδες τῶν ἔτῶν; Μήπως ἡ διαμονή μας γίνεται ὀλιγάτερον εὐχάριστος ἐὰν τὸ σπίτι, εἰς τὸ δόπιον κατοικοῦμεν, εἶναι ἀρχαῖκον ρυθμοῦ, τῆς περασμένης δεκαετηρίδος, ξεθωριασμένον ἀπ' ἔξω, παλαιόν; Μήπως δὲν ἔχομεν ὅσην χρειαζόμεθα ἀνάπτασιν μέσα εἰς ἔνα σπίτι ἐφωδιασμένον μὲ ἔπιπλα ἀρχαιοπρεπῆ; Σημασίαν ἔχει ἀν δὲ κάτοικος τοῦ σπιτιοῦ εἶναι καινούργιος.

«Ἐτσι συμβαίνει καὶ μὲ ἡμᾶς, τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ. Τὶ σημαίνει, ἀν τῆς ψυχῆς μας τὸ γῆγον ἐνδιαιτημα, τὸ σῶμα, εἶναι καινούργιο; Εἶναι δυνατὸν νὰ διατηρῆται πάντοτε τοιοῦτον; «Οχι, ἀδύνατον. Εἴτε τὸ θέλομεν, εἴτε μή, θὰ παλαιωθῇ. Θά περάσῃ, δπως λέγομεν, ἡ μόδα τοῦ ρυθμοῦ του, δπως περνᾶ καὶ τοῦ σπιτιοῦ, εἰς τὸ δόπιον κατοικοῦμεν. Σημασίαν μεγίστην, ἀνυπόλογιστον ἔχει, ἀν ἡ ψυχὴ μας εἶναι καινούργια, ἀν ἐπαύσαμεν νὰ εἰμεθα παλαιοί, ἀν ἀπηρνήθημεν τὸν παλαιόν μας ἄνθρωπον, τὸν μακρὰν τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὰς πράξεις του καὶ τὰς ἐπιθυμίας του, ἀν ἐνεδύθημεν τὸν ἄνθρωπο τὸν καινούργιο, ποὺ ποτέ, μὰ ποτὲ δὲν παλαιοῦται, δπως ποτὲ δὲν παλαιοῦται καὶ Ἐκείνος, ποὺ τοῦ μεταδίδει τὴν παντοτεινὴν νεότητα, δὲ Ιησοῦς Χριστός. Αὐτὴν τὴν νεότητα κανεὶς δὲν ἡμπορεῖ νὰ μᾶς τὴν στερήσῃ. Οὔτε δὲ λεγόμενος «πανδαμάτωρ χρόνος». Ὁ καινούργιος κατὰ Χριστὸν ἄνθρωπος εἶναι ὑπεράνω χρόνου, δπως εἶναι ὑπεράνω χρόνου δὲ Αἰώνιος καὶ Ἀναλλοίωτος Θεός.

· Ιδού τὶ μᾶς προσφέρει δὲ Αἰώνιος Ἐπουράνιος Πατήρ· Ιδού ποιὸν δῶρον μᾶς ἔφερεν δὲ Σαρκωθεὶς εἰς τὴν Βηθλεέμ Σωτήρ: τὴν νεότητα τὴν ἀκατάλυτον, τὴν ἀδιάλειπτον, τὴν αἰώνιαν. · Ιδού ποὺ πρέπει νὰ στραφοῦν δλοι γενικῶς, τὰ νειᾶτα ίδιαιτέρως, ποὺ τόσον τρομοκρατοῦνται καὶ πανικοθάλλονται μὲ τὴν πρώτην λευκὴν τρίχα ποὺ ἀνακαλύπτουν εἰς τοὺς νεανικοὺς κροτάφους των· ποὺ τόσην ἀπογοήτευσιν αἰσθά-

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΜΟΡΦΑΙ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Συμφωνεῖτε, νομίζω, πώς δὲν είναι καθόλου εύκολο νὰ κολλήσῃ ἔνας μπροστά ἀπὸ τὸ σνομά του τὸν τίτλο «Μέγας». Ἀσφαλῶς δύμως, εἶναι ἀκόμη δυσκολότερο νὰ τοῦ τὸν ἀποδώσουν οἱ ἄλλοι χωρὶς καμμία ἀπολύτως ἀντίρρησι. Γι' αὐτὸ ἀκριθῶς πολὺ δλίγοι ἔχουν τὴν τιμὴ νὰ φέρουν τὸν τίτλο αὐτό. Μὰ μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς δλίγους εύρισκεται ἔνας, ποὺ διέτλος «Μέγας» εἶναι στὴν πραγματικότητα πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ ἀποδώσῃ δλόκληρο τὸ μεγαλεῖο του. Δὲν εἶναι ὅλος ἀπὸ τὸν Μέγα Βασιλείο. Μέγας στὴν μόρφωσι, μέγας στὴν πίστι, μέγας στὴ δρᾶσι, μέγας στὴ συγγραφή.

Μέγας στὴ μόρφωσι. Ἡταν Θεολόγος, ρήτωρ, φιλόσοφος, ἀστρονόμος, μαθηματικός, ίατρός. Ισως κανεὶς ὅλος στὴν ἐποχή του δὲν εἶχε παρόμοια μόρφωσι. Μὰ ἀκόμη καὶ σήμερα, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς δνομαζομένους σοφοὺς ἀναμασοῦν ἀπλῶς τὰ βαθυστόχαστα λόγια του.

Μέγας στὴν πίστι. Μὲ τὴν βαθειὰ πίστι του ἀνέθηκε σ' αὐτὸ τὸν οὐρανό, δπου κατώρθωσε νὰ ουλλάθῃ δλόκληρο τὸ μυστήριο τῆς Θεότητος καὶ νὰ θέσῃ ἔτοι τὶς βάσεις, ἐπάνω στὶς ὁποῖες στηρίχθηκαν οἱ μετέπειτα Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας γιὰ νὰ διατυπώσουν τὸ Χριστολογικὸ Δόγμα. Καὶ τὴν πίστι του αὐτή, ποὺ ἔχαρακτήριζε γενικὰ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς του, τὴν ἔξεδήλωσε πανηγυρικὰ μπροστά στὸν ἀπεσταλμένο τοῦ ὀρειανόφιλου βασιλέως, ποὺ τὸν ἐπίειζε νὰ ἀρνηθῇ τὴν Θε-

νονται μὲ τὴν ἰδέαν δτι ἡμποροῦν νὰ παύσουν νὰ εἶναι νειᾶτα.

Καὶ βέβαια θὰ παύσουν. Ή ροή τοῦ χρόνου δλα τὰ τοῦ κόσμου τὰ ἐπηρεάζει, τὰ ἀφανίζει, τὰ παρασύρει. Ὑπάρχει δύμως δ τρόπος, ἡ τέχνη, ἡ σοφία νὰ διατηρῇ κανεὶς αἰώνιον τὸ ἔαρ τῆς νεότητος. Νέοι, ποὺ διψάτε τὸσον τὴν νεότητα, ὑπάρχει τρόπος νὰ τὴν ἔχετε παντοτεινά. Σᾶς τὴν προσφέρει Ἐκεῖνος, ποὺ κάποτε ἐνεκρώθη καὶ ἀνέζησε καὶ εἶναι καὶ θὰ παραμένῃ ζῶν καὶ

ότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Ἀκουέτω ταῦτα καὶ βασιλεύς» εἶναι τὰ ἀθάνατα λόγια μὲ τὰ ὅποια ἐπεσφράγισε τότε τὴν χριστιανικὴ ἀπολογία του.

Μέγας στὴ δρᾶσι. Ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴν ἀρχή, δτι δ Χριστιανὸς εἶναι ἀνάξιος τοῦ ὀνόματός του, δταν ἡ καρδιά του μένη ἀσυγκίνητη ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ διπλανοῦ. Γι' αὐτὸ ἀγκάλιασε τὸν δυστυχῆ καὶ κήρυξε σταυροφορία κατὰ τῆς δυστυχίας. «Ιδρυσε καὶ συνετήρει μὲ δικά του ἔξιδα τεράστιο ίδρυμα, τὴν «Βασιλειάδα», δπως ὀνομάσθη πρὸς τιμὴ του, καὶ ἔκει προσέφερε στέγη καὶ περίθαλψι σὲ κάθε ναυαγὸ τῆς ζωῆς. Μέσα σ' αὐτὸ ἔθλεπαν συχνὰ τὸν ἰδεώδη ἐπίσκοπο Βασιλείο, νὰ περιθάλπῃ προσωπικῶς, μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὸν ὄρρωστο, τὸν ξένο, τὸ δρφανό.

Μέγας στὴ συγγραφή. Καὶ σὲ ποσότητα καὶ σὲ ποιότητα τὰ συγγράμματά του προκαλοῦν τὸ θαυμασμό. Λίγοι ἔγραψαν δσα ἔγραψε αὐτός, μὰ κανενὸς ὅλου, ἵσως, τὰ γραπτὰ δὲν ἔχουν τέτοιο χάρισμα νὰ πείθουν καὶ νὰ συναρπάζουν, δπως τοῦ βασιλείου. «Οποιος τὰ διαβάζει, βλέπει τὶς λέξεις νὰ πηδοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ κείμενο ζωντανές καὶ τὶς διάφορες ἔννοιες νὰ ξεπροθάλλουν μπροστά του χειροπιαστὲς μὲ δγκο καὶ μὲ βάρος. Δὲν γράφει δ Βασιλείος ζωγραφίζει. Δὲν διηγεῖται' ἀναπαριστᾶ. Καὶ δ πλέον σκληρόκαρδος πλούσιος, παίρνοντας στὰ χέρια του τὸν λόγο τοῦ βασιλείου καὶ τὰ τοῦ πλούτου, ἔξαπαντος θὰ κοκ-

κινίσῃ. «Αν ἔνας μέθυσος κατορθώσῃ νὰ διαβάσῃ λίγες γραμμὲς ἀπὸ τὸν λόγο του κατὰ τῆς μέθης, θὰ συχαθῇ τὸν ἐσωτὸ του, κι' είμαι βέβαιος, πώς θὰ λυπηθῇ γιὰ τὸ κατάντημά του δ φθονερός, ἀν τύχῃ νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ σ' ἔνα λόγο τοῦ βασιλείου περὶ φθόνου.

Καὶ δύμως, ἀνώφελα δ Ἐκκλησία τὸν προθάλλει τὴν πρώτη τοῦ ἔτους σὰν τὸ ἰδεώδες πρότυπο ἀρτίου Χριστιανοῦ! Τι κρίμα! Στοὺς περισσότερους ἀπὸ τοὺς Νεοέλληνες δ Μέγας βασιλείος δὲν εἶναι παρὰ ἔνας μεγάλος ἀγνωστος καὶ τὰ συγγράμματά του εἶναι τόσον γνωστά, δσον ἀν ἥσαν γραμμένα σὲ κάποια ἀκατάληπτη γλῶσσα, ποὺ τὸ κλειδί της δὲν ἔγινε ἀκόμη καμμιὰ ἀπόπειρα γιὰ νὰ ἀνακαλυφθῇ! Μὰ δχι, ξέχασα. Τὸν ξέρουν τὰ μικρὰ παιδιά σὰν ἔνα ἀσπρομάλλη γέροντα, ποὺ τοὺς φέρνει τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα. Τὸν ἀναγνωρίζουν οἱ χαρτοπαίχτες σὰν τὸν προστάτη τους ὅγιο!

Δὲν συμφωνεῖτε δτι εἶναι ντρπτή; Ἀλλὰ τότε;

Φ. ΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

“Οσοι μελετοῦν τὸ Περιοδικόν μας καὶ ὠφελοῦνται ἀπὸ αὐτό ἀς ἐργασθοῦν νὰ ἐγγράψουν συνδρομητάς εἰς αὐτό.

νέος εἰς τοὺς αἰώνας. Πάρετε τὴν ἀπόφασιν. Δεχθῆτε τὴν νεότητα τὴν ἀκατάλυτον, τὴν αἰώνιαν. Ὁ καινούργιος χρόνος δς σᾶς ἐμπνεύσῃ διὰ τὴν γενναίαν αὐτὴν χειρονομίαν. Τότε θὰ πεισθῆτε ἀπὸ τὴν ἰδικήν σας πεῖραν δτι δ Χριστὸς δίδει πραγματικὰ πᾶν δ, τι ὑπόσχεται. Καὶ τότε, κάθε πρώτην τοῦ Νέου “Ετους, θὰ ἀνανεώνετε τὰς δυνάμεις σας διὰ νὰ συνεχίζετε τὸν δρόμον τῆς αἰώνιας νεότητος μετ’ Ἐκείνου, δ ὅποιος εἶναι «χθὲς καὶ σήμερον δ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰώνας».

ΤΙ ΚΑΜΝΕΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΣ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλοι καὶ μικροί, ἔδω καὶ παντοῦ, ἔρωτοῦ σήμερον, τί καμει ἡ Ἐκκλησία, ὅποτε σεισμὸς ἀνθρώπινος, ἀγριώτερος ἀπὸ τὸν φυσικὸν σείει δόλοκληρον τὴν οἰκουμένην καὶ χύνεται τὸ αἷμα ἀφθονώτατα.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὡς δργανισμός, ἀν δχι παγκόσμιος, ἀλλὰ παγκοσμίου ἐπιρροῆς, μὲ δπλα τὰ ύψη λότερος αἴρεται διδάγματα τῆς ήθικῆς καὶ μέσα τὴν ἀπεριόριστον εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν ὀραίαν ἀγάπην, ἡμποροῦσε νὰ προλάβῃ τὸν τρομακτικὸν ἀνεμοστρόβιλον, ὁ δόποιος φυσῆται δύναμιν καὶ μὲ λύσσαν εἰς δλας τὰς ἡπείρους καὶ προσπαθεῖ νὰ σωριάσῃ κάθε δένδρον μικρὸν ἢ μεγάλον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ νὰ σεύσῃ κάθε φῶς τῆς εὐτυχίας τοῦ παρόντος καὶ τῆς προόδου τοῦ μέλλοντος τῆς ἀνθρωπότητος.

“Αν δὲν κατώρθωσε, λέγουν, ἡ Ἐκκλησία ἔτι εἴκοσι τώρα αἰώνας νὰ στολίσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὰ διαμάντια τῆς εἰρήνης καὶ τὸ σπίτι του μὲ τὰ χρυσᾶ τῆς εὐτυχίας ἔπιπλα, πρέπει νέαι ἰδεῖται ἡθικῆς καὶ ἰσχυρότερα μέσα εὐσπλαγχνίας καὶ ἀγάπης νὰ ἀντικαταστήσουν τὰ παλαιὰ τῆς θρησκείας τοῦ Ἐσταυρωμένου, τὰ δόποια νὰ είναι δχι ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ ἐκ τῶν ἀνωθεν, ἀλλὰ γνῶμαι, σκέψεις καὶ ἀποφάσεις τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῶν κάτω.

“Οχι ἀστεῖα θεοβαίως, ἀλλ’ ἀρκετά σοθαρά φαντάζονται πολλοί γνωστοί καὶ περισσότεροι ἀγνωστοί, ἀνθρωποι τοῦ λαοῦ καὶ πρωσπικότητες τῆς ἐπιστήμης, δτι δ ἀνθρωπος εἶναι δύναμις ἀπεριόριστη, ἀκαταμέτρητη καὶ ἀρκετὴ νὰ κανονίσῃ τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ καμμία ἀνάγκη ἐπεμβάσεως τοῦ Θεοῦ, εἴτε διὰ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε διὰ τῆς ἀποκαλύψεως καὶ τοῦ θαύματος.

Δὲν είναι δυνατὸν νὰ μετρηθοῦν ἀκριθῶς, ἀλλὰ καὶ δὲν ὑπάρχει ἡ παραμικρὰ ἀμφιθολία, δτι χιλιά-

‘Υπὸ Οἰκον. ΣΩΤ. Ζ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

δες πολλαὶ, ἵσως ἐκατομμύρια, ἔφθασαν εἰς τὴν σκέψιν, δτι οἱ θρόνοι ἐπάνω εἰς τοὺς δόποιους κάθονται μερικοὶ τύραννοι δικτάτορες, είναι ὑψηλότερα ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ Δημιουργοῦ καὶ κρύβουν δύναμιν περισσοτέραν αὐτοὶ καὶ ἡ μηχανή, παρὰ δ Θεός καὶ τὸ Εὐαγγέλιον.

“Ἐτοι παρουσιάζεται ἡ Ἐκκλησία ὡς χρεοκοπημένος δργανισμός, τοῦ δόποιου τὰ ἐργαλεῖα δὲν είναι οὔτε ἐπιτήδεια, οὔτε ἀρκετά διὰ μίαν πνευματικὴν παραγωγὴν, δι’ ἐν ἡθικὸν ἐμπόρευμα, τὸ δόποιον θὰ προσελκύσῃ τὸν λαὸν καὶ τὰς κυθερνήσεις, ὡς πελάτας.

“Ἡ Καινὴ Διαθήκη μόνον πιάνει τὸ μέρος ἡ στολίζει τὰς θιελιοθήκας, ἀλλὰ δὲν μελετᾶται καὶ δὲν ἔξυψωνει τές καρδιές τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ κήρυγμα τοῦ ἀμβωνος ἔθεωρήθη ὡς φωνή, ἡ δόποια προσπαθεῖ ν’ ἀπομακρύνῃ τὸν ἀνθρωπὸν ἀπὸ τὰς ἀπολαύσεις τῆς ἡμέρας καὶ τὰς εὐχαριστήσεις τῆς στιγμῆς, ἀπὸ αὐτὴν τὴν πραγματικότητα καὶ νὰ τὸν δηγήσῃ εἰς μίαν ζωὴν, ἡ δόποια ἔδω είναι τόσον δύσκολος, ἐκεὶ δέ, μετὰ θάνατον, τοσοῦτον ἀόριστος καὶ ἀσεβαία.

Αἱ τελεταὶ τῆς Ἐκκλησίας, μεγαλοπρεπεῖς, ἀλλὰ καὶ σεμναί, ἔχουν ὡς θεατὴν ἀλλὰ καὶ συμμέτοχον τὸν ἀνθρωπὸν καὶ ἀποβλέπουν εἰς τὴν ἔξυψωσιν τῆς πνευματικῆς του ὑποστάσεως. Δὲν είναι δύμως, λέγουν, χρήσιμοι, διότι δ σημειρινὸς πολίτης ζητεῖ καὶ ἀγωνίζεται ν’ ἀνακαλύψῃ ἔξεγερτικά μέσα καὶ ἐνέργειες ἔξερεθιστικές διὰ τὰ νεῦρά του. Καὶ ἀπὸ τὰ νεῦρα κανονίζουν δχι μόνον τὸν χορόν, τὸ θέατρον, τὰς συναναστροφάς, ἀλλὰ καὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ζωγραφικὴν καὶ τὴν ποίησίν του. Ἀκόμη τὰ νεῦρα δίδουν τὴν κατεύθυνσιν εἰς ἐργασίας ἀτομικάς καὶ οἰκογενειακάς ὑποθέ-

σεις, ὡς καὶ κρατικάς τοιαύτας, ἐπεμβαίνουν καὶ τὰς κανονίζουν τὰ νεῦρα καὶ ἀκριθῶς δι’ αὐτὸ δ κόσμος κατήντησε δχι μαῦρος, ἀλλὰ σκοτεινὸς καὶ εἶναι ἀξιος δχι πλέον λύπης, ἀλλὰ κλαυθμῶν καὶ θρήνων.

Τώρα, τὶ ἔκαμεν ἡ Ἐκκλησία διὰ νὰ προληφθῇ ἡ ἀναστάτωσις τοῦ κόσμου καὶ νὰ μετριασθῇ τὸ λάχιστον ἡ καταστροφή;

Ἡ ἀπάντησις, καίτοι τὸ ἔρωτημα εἶναι πελώριο, εἶναι ἀπλούστατη. Παραμένει δὲ ἡ αὐτὴ σήμερον, δπως καὶ χθές, καὶ τώρα καὶ εἰς τὸ παρελθόν δόλοκληρον. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ήλλαξε. Καὶ τοῦτο, διότι εἶναι δργανισμός, κυθερνώμενος ἀπὸ τοὺς ἀναλλοιώτους νόμους τῆς θείας δικαιοσύνης καὶ τῆς θείας ἀγάπης. “Αν ἡ Ἐκκλησία ἔπιπτεν εἰς μεταμορφώσεις, σύμφωνα μὲ τὰς βλέψεις καὶ τοὺς σκοπούς τῶν ἀνθρώπων, τότε θὰ μετεβάλλεται εἰς ναὸν εἰδωλολατρείας.” Ἐτοι τὸ πρόγραμμα καὶ ἡ διδασκαλία, οἱ νόμοι καὶ αἱ διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας ἔμειναν ἀσάλευτοι καὶ ἔξακολουθεῖ δ ἀμέων νὰ κηρύττῃ πρῶτον, δτι δ ἀνθρωπὸς δὲν είναι, οὔτε θὰ τὰ καταφέρῃ νὰ γίνη Θεός. Δεύτερον, δτι δ θέοσδοτος κῶδις, τὸ Ιερὸν Εὐαγγελίου, πρέπει νὰ μελετᾶται καὶ νὰ κηρύσσεται διὰ νὰ μεταμορφώῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἰς πηγὴν πλουσίαν εὐσπλαγχνίας, εἰς κέντρον φωτεινὸν ἀγάπης καὶ εἰς πελωρίαν δύναμιν αὐταπαρήσεως.

Τὰ νεῦρα ἡμποροῦν νὰ γεμίσουν τὰς σελίδας τῆς ιστορίας, ἀλλὰ δὲν ἔχουν τὴν ἐπιτηδείοτητα νὰ παράγουν εὐτυχίαν καὶ νὰ δημιουργοῦν πρόδοδον. Αὐτὰ είναι τὰ προνόμια τῆς ψυχῆς. Τρίτον ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔπαισε νὰ βροντοφωνῇ δπου καὶ ἀν εὑρεθῇ καὶ ἐμπρός εἰς οἰονδήποτε ἀκροστήριον, δτι θεμέλια τοῦ κράτους, στηρίγματα τῆς οἰκογενείας καὶ θοήθους τοῦ ἀτόμου, θεωρεῖ μόνον τὴν ἀδελφότητα,

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ . . .

«Η ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ...»

Τοῦ κ. ΣΗΦΗ ΚΟΛΛΙΑ, Θεολόγου

Οι σκληροί νόμοι τῆς ΡΟΗΣ καὶ τῆς ΦΘΟΡΑΣ εἶναι οἱ πιστές καὶ ἀχώριστες θυγατέρες τοῦ χρόνου καὶ λίγες φορὲς σταματοῦν, πάντα ἀθελά τους, γιὰ νὰ δώσουν τὴν θέσιον τους σ' ἔργα ἢ ἀτομα ποὺ συντρίψαντα τὰ δυσκολοσήκωτα δεσμὰ τῆς ἐφημερότητος μὲ μιὰ ἀκατάλυτη ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ. Γι' αὐτὸν ὁ χρόνος εἶναι διεγάλος ἐκδικητής τῆς ΦΥΓΗΣ.

“Οπου ὑπάρχει δημιουργία, ἔργο πνευματικῆς ἀληθινᾶ ἀξίας, ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ ἐπέκτασις τῆς δημιουργικῆς στιγμῆς σὲ χρόνο, σὲ αἰωνιότητα, σ' Ἀπειρο. Οἱ στιγμὲς αὐτὲς εἶναι θεῖες καὶ κάτω ἀπὸ τὸ

τὴν ισότητα καὶ τὴν δικαιοσύνην.

‘Ηθέλησαν δμως οἱ ἀνθρωποι νὰ ἔτοιμασσον κ' ἔπειτα νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν ὑπέρλαμπρον αὐτῆν ἀποθήκην καὶ νὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ τὰ ὅπλα αὐτὰ τῆς ἔξυψωσεως, τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τῆς εἰρήνης; ‘Εδοκίμασαν κἀν νὰ καταθέσουν, ἔτσι διὰ δοκιμῆν, ἔστω καὶ πρόσκαιρον, τὴν φονικὴ λόγχη καὶ νὰ ἀναλάθουν τὸν ‘Αγιον Σταυρόν; ‘Εσκέφθη θεούλας δ ἀνθρωπος ἀλλ' ἀπεφάσισε νὰ σταματήσῃ τές σφαιρες τοῦ τηλεθόλου, τὸ δποῖον στρώνει ἔρειτια καὶ σκάφτει τάφους καὶ νὰ μεταχειρισθῇ τοῦ Εὐαγγελίου τὸ φῶς, ποὺ δημιουργεὶ νέους κόσμους μὲ νέαν χαράν καὶ μὲ ἀγνωστον εύτυχαν;

‘Εφ' ὅσον ἡ ἀνθρωπότης θὰ περνᾷ πρὸ τοῦ Σταυροῦ καὶ θὰ ρίπτῃ σκώμματα καὶ πέτρες, θὰ ἔξακολουθῇ δ σεισμὸς εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὸ σκότος εἰς τὸ ἀτομον. Καὶ δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ γίνωμεν μάρτυρες τῆς ἀναστάσεως, ‘Αλλ' ὡς γονεῖς καὶ τέκνα, ὡς πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί, ὡς ἔργασία καὶ κεφάλαιον, πρέπει ν' ἀναστθῶμεν καὶ ἐμεῖς, ἀκούοντες εἰς τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου.

‘Η Ἐκκλησία προσεύχεται ἀκοτάπαυστα διὰ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου.

Θαρύ τους πέλμα συντρίουν τὰ ὄλικὰ καὶ ἐφήμερα καὶ στὴ θέσιο τους ὑψώνεται ὁ ἀστραφτερὸς καὶ γοητευτικὸς θρόνος τῆς πνευματικότητος.

Στιγμὴ τῆς αἰωνιότητος ὠνόμασαν τὸ χρόνο, λεπτὸ στὸ ἀπειρο, σταγόνα στὸν ἀπύθμενο ὀκεανὸ τῆς χρονικῆς διαρκείας.

Τὸ χρόνο, δμως, τὸν συνθέτουν οἱ φθόγγοι τῶν στιγμῶν. ‘Οσο

μένει ἄτρωτη ἡ ΙΔΕΑ στὸ ξετύλιγμα τ' ἀφανιστῆ χρόνου:

«Ἐγὼ εἰμ' ἀσάλευτη
δ χρόνος γύρα μου γυρίζει»

(Φάουστ: Γκαΐτε)

* * *

Τη αἰωνιότητα ποτὲ δὲν συμβάδισε μὲ τὴν ψυχικὴ νωχέλεια. Εἶναι ἡ πρώτη ποὺ συντρίουνται θαρειές μυλόπετρες τῆς ΡΟΗΣ καὶ τῆς ΦΘΟΡΑΣ, ἐνῷ ἡ ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ ἐγρήγορσι, κρατᾶ ἀσθεστη τὴν μεγάλη κανδήλα τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς περι- συλλογῆς.

Τὸ δημιουργικὴ Στιγμὴ εἶναι τὸ μυτερὸ λιθάρι ποὺ τραυματίζεις τὸν θρασύτατο χρόνο. Δὲν τὸν σταματᾶς . . . Σημαδεύεις δμως, μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ πάνω στὸ μέτωπο του τὴν διάρκεια μιᾶς ἀναζήτησις, ἐνὸς θιώματος, μιᾶς ἐσωτερικῆς ἀνάγκης ποὺ μεγάλωσε καὶ θέριεψε καὶ ἔγινε — χαρὰ στὸ Δημιουργὸ — δρόσημο, στὸ θουερὸ κατρακύλισμα τοῦ χρόνου. Τέτοια δρόσημα μπορεῖ νὰ στήσῃ τὸ ἀτομοδταν ἐσωτερικὰ πυρπολεῖται ἀπὸ τὴν Θεία ἔπιμονή, δταν εἶναι ἔτοιμο πάντα ν' ἀντιμετωπίσῃ κάθε ἀντιπνευματικὴ εἰσθολὴ καὶ ἔχει πίστι στὸν ‘Αναρχο.

Τη Θεία Στιγμὴ εἶναι τὸ ἔγκωμιο τῆς αἰωνιότητος καὶ ἡ αἰωνιότητα εἶναι δ χῶρος τοῦ Ἀχωρήτου.

Ι Κ Ε Τ Η Σ

‘Ικέτης σου ἔτρεξα, ἐκκλησούλα τοῦ βουνοῦ,
μὲ τὸν βαθὺν ἀντίλαλον τοῦ ἐσπερινοῦ.

Κι' εἶμαι ὁρφανός. Καὶ ζήτησα νὰ βρῶ ἀντιστύλι
στ' ἀσημοκαντηλιοῦ τὸ φῶς ποὺ μοιχεῖς στείλει
τοῦ κάμπου πετροκαλαμιά.

* * *

Κι' ἥρθα. ‘Αγιοκέρια λάμπανε. Λιθανωτὸς
καπνὸς μὲ πῆρε στὴν ἀγκάλη τοῦ παντός.

Κι' εἶμαι ὁρφανός. Μὰ δ ἐσπερινὸς γλυκὰ σημαίνει,
κι' ἀκουσα μιὰ φωνή, μυστηριακὴ νὰ βγαίνῃ:

—‘Εδῶ εἰμ' ἔγω! τῶν οὐρανῶν ἡ Πλατυτέρα

γιὰ ὅλους Μητέρα!

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ

ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Ἐπὶ διαφόρων θεμάτων εἶχον διορισθῆ καὶ αἱ σχετικαὶ ἐπιτροπαὶ. Ἐξελέγην εἰς τὴν Ἐκπαιδευτικήν. Αὕτη ἀπετελεῖτο ἀπὸ τοὺς ἔξης συναδέλφους μου:

Πανοσιολογ. Τριποδάκην Μελέτιον, Πατρινάκον Νίκωνα.

Αἰδεσιμολογ. Σακελλαρίδην Δημήτριον, Μυστακίδην Γεώργιον, Νανόπουλον Χρῆστον, Μιχαηλίδην Δημήτριον, Χατζῆν Γεώργιον.

Καὶ ἀπὸ τοὺς λαϊκούς κ. κ. Βασιούδην Νικόλαον, Ἀθανασιάδην Ἐμμανουὴλ, Τσοῦρον Τόμη, Κοτρόστον Θεόδωρον, Ἀσημακόπουλον Χρῆστον, Πανταζῆν Κωνσταντίνον, Γεωργίου Σταύρον, Χαρτοφύλακα Βασιλείου, Κύλλην Ἐμμανουὴλ, Ἰωάννην Νάκον.

Ἄφοῦ ἀντηλλάγησαν διάφοροι σκέψεις ἀνετέθη εἰς τὸν Προεδρεύοντα Αἰδ. Β. Εὐθύμιον νὰ κάμη εἰς τὴν Συνέλευσιν τὴν σχετικὴν εἰσήγησιν. Ἐχει δὲ αὕτη ὡς ἔξης:

Ἐίχομεν διαιρέσῃ τὸ θέμα εἰς δύο μέρη. Τὸ συναισθηματικὸν καὶ τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῆς θεωρίας.

Κατελήξαμεν εἰς μερικὰ συμπεράσματα, χάρις εἰς τὴν βοήθειαν τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς. Πολὺ μᾶς ἐθοήθησαν εἰς τὴν ἀποκρυστάλωσιν τῶν ιδεῶν μας τρία ἀναλυτικὰ προγράμματα, τὰ δποῖα εἴχομεν ὑπ' ὄφει. Τὸ πρῶτον τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου, τοῦ ὄποιου Διευθυντὴς εἶναι δ. κ. Ν. Βασιούδης, γνωστὸς παιδαγωγός, καὶ πρὸς τὸν ὄποιον ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκφράζει θερμὰς εὐχαριστίας. Τὸ δεύτερον, τὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, δὸν ἀφορᾶ τὰς κατωτέρας της τάξεις, ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην χειραγωγίαν τοῦ Θεοφίλ. Ἀγίου Ναζιανζοῦ, καὶ τὸ τρίτον, τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, ὅπου διδάσκουν ἐκπαιδευτικοὶ ἐγνωσμένης ἰκανότητος, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Φιλίππου Ἐμμανουὴλ.

Καὶ δὸν ἀφορᾶ τὸ συναισθηματικόν, ἀπεφασίσθη ὅπως μὲ πᾶν μέσον γιγαντωθῆ δὲ ἐνθουσιασμὸς

τῶν ὁμογενῶν ὑπὲρ τῆς γλώσσης μας. Πρὸς τοῦτο χρειάζεται νὰ τὸ νίζεται εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ὅτι ἡ γλώσσα μας θὰ εύρυνῃ τοὺς πνευματικοὺς ὁρίζοντας τοῦ Ἐλληνόπαιδος, θὰ διευκολύνῃ εἰς τὴν τελειότεραν ἐκμάθησιν τῆς ἀγγλικῆς καὶ ἐν γένει νὰ ἐφευρεθοῦν τρόποι διὰ τῶν ὅποιων νὰ ἐπεκταθῇ ἡ παίδευσις. Αὕτὸ δὲ θὰ κατορθωθῇ: α) Μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν περιοδευόντων διδασκάλων, ὅπου ὑπάρχουν δλίγοι μαθηταὶ καὶ ἀδυνατοῦν, ἔνεκα τῆς ἀποστάσεως, νὰ φοιτοῦν εἰς τὸ τακτικὸν Κοινοτικὸν Σχολεῖον.

β) Μὲ τὴν δημιουργίαν ἐνδιαφέροντος ἐκ μέρους τῶν γονέων νὰ ἀποστέλλουν τὰ παιδιά τους εἰς τὸ Ἐλληνικὸν σχολεῖον, διότι σήμερον μόνον 10 τοῖς ἐκατὸν ἀπὸ τοὺς γονεῖς κάμουν τὸ ἱερὸν αὐτὸ καθῆκον.

γ) Νὰ σχηματισθῇ Σύλλογος τῶν Γονέων καὶ Διδασκάλων, οὕτως ὥστε τὰ Ἐλληνόπαιδα νὰ ἐνθαρρύνωνται εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς γλώσσης.

δ) Νὰ ιδρυθοῦν νυκτερινὰ σχολεῖα διὰ τοὺς νέους καὶ τὰς νεάνδας ποὺ ἀπεφοίτησαν ἀπὸ τὰ Κοινοτικὰ Σχολεῖα.

ε) Νὰ καταρτισθοῦν παιδικαὶ θεολογικαὶ καὶ ηθοπλαστικὸς κινηματογράφος.

στ) Νὰ γίνεται μάθημα καὶ δι' ἀλληλογραφίας.

ζ) Νὰ ἀποστέλλωνται ὁδηγίαι εἰς τοὺς διδασκάλους.

η) Σύν τῷ χρόνῳ νὰ καθιερώνουν αἱ ἀρχαὶ μας τὸν θεσμὸν τῶν ἐπιθεωρητῶν.

θ) Νὰ δημιουργηθοῦν στελέχη διδασκαλικά, ἀντάξια τῶν προσδοκιῶν τῶν ἀποδήμων. Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ θὰ γίνη ἔξηγησις κατωτέρω, δταν θὰ λάθωμεν ἀφορμὴν νὰ δημιλήσωμεν περὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἀγίου Βασιλείου. Τώρα δημως πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι μεγάλη ἀνάγκη εἶναι ὅπως ὑψωθῇ ἡ θέσις τοῦ διδασκάλου. Αὕτὸ δὲ θὰ ἐπιτευχθῇ δταν μονιμοποιηθῇ

‘Υπὸ Πρωτοπρ. Β. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

διδάσκαλος, δταν δὲν θεωρῆται πλέον δ παρίας τῆς κοινωνίας, δταν ίκανοποιεῖται οἰκονομικῶς πρὸς ἀξιοπρεπῆ συντήρησίν του, πληρωνόμενος τούλαχιστον 120 δολλάρια μηνιαίως ἐπὶ δωδεκάμηνον εἰς τὰ ἀπογευματινά μας σχολεῖα. Ἐπίσης, νὰ ἔξασφαλισθῇ τὸ γῆρας καὶ ἡ ἀσθένεια τοῦ διδασκάλου, μὲ τὴν ἡθικήν καὶ ὑλικήν βοήθειαν τῆς Ι. Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Κοινοτήτων.

Κατόπιν ἡ Ἐπιτροπὴ ἔξήτασε ποῖα σχολεῖα μᾶς χρειάζονται. Πρὸς τὸ παρόν αἱ Κοινότητές μας ἔχουν ὑπὲρ τετρακόσια ἀπογευματινά καὶ πολὺ δλίγα ἡμερήσια. Ὡς γνωστόν, τὰ σχολεῖα εἶναι διθεμέλιος λίθος τοῦ μέλλοντός μας. Ἐκ τῶν δύο τούτων τύπων τῶν σχολείων, ἀναμφιθόλως τὰ ἡμερήσια εἶναι ἀνώτερα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Αὕτα πρέπει νὰ εἶναι δ ἀντικειμενικός σκοπὸς τῆς ἐκπαιδευτικῆς μας ζωῆς. “Οπου ἴδρυθσαν ἐπέτυχαν ὀμέσως. Οἱ τρόφιμοι των εἶναι κάτοχοι καὶ τῆς ἀγγλικῆς καὶ τῆς Ἐλληνικῆς. Αὕτοι μεταβαίνοντες εἰς τὰς ἀνώτερας σχολάς τῆς χώρας, εύρισκουν πολλάς εύκολίας διὰ τὴν συνέχισιν τῶν σπουδῶν των. Εἴτε θεωρητικαὶ εἶναι αὐταί, εἴτε πρακτικαί.

Εἰσέρχομαι εἰς μερικὰς λεπτομερείας, διὰ νὰ ἐνημερωθοῦν οἱ ἀγαπητοὶ σύνεδροι, διότι ὑπάρχουν καὶ ἡττοπαθεῖς μεταξὺ τῶν Ἐλλήνων, οἱ δποῖοι δισχυρίζονται ὅτι τὰ ἡμερήσια ἐμποδίζουν τὴν ἀγγλικήν μόρφωσιν τῶν Ἐλληνοπαιδῶν. Ἰδού καὶ τὰ παραδείγματα. Πρῶτον τὸ σχολεῖον τῆς Ἀγίας Τριάδος τοῦ Λόουελ. Αὕτὸ ὑπερηφανεύεται διότι οἱ ἀπόφοιτοί του διαπρέπουν εἰς τὰ Γυμνάσια τῆς πόλεως καὶ θραβεύονται. Τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα ἔχουν νὰ ἐπειδείξουν καὶ τὰ ἡμερήσια τοῦ Σικάγου. “Οσον ἀφορᾶ τὸ Ἐλληνοαμερικανικὸν Ἐκπαιδευτήριον τοῦ

Μπρόνε, ἐπὶ 38 δλόκληρα ἔτη, σκορπίζει ἀκτινοβολίας Ἐλληνικοῦ Φωτός. Ἐπάνω εἰς τὰς ίδιας γραμμάς θαδίζει καὶ τὸ ίδιωτικὸν σχολεῖον τῆς κ. Βέντοθα, καθὼς καὶ τὸ σχολεῖον τοῦ Μοντρέάλ, Καναδᾶ, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μιχαήλ Σταυρίδου. Ὡς πρὸς τὸ ἡμερήσιον τοῦ Καθεδρικοῦ, τὸ δόποιον ἰδρυθη κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος, ἐσημένωσε σταθμὸν εὐέλπιδα εἰς τὴν ίστορίαν του καὶ ἔδωκε σύνθημα πνευματικῆς ἐκκινήσεως καὶ εἰς ἄλλας Κοινότητας. Τί δὲ θὰ εἴπῃ κανεὶς διὰ τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου;

Διὰ τοὺς τυχὸν ἀγνοοῦντας ἀναφέρω ὅτι τὸ ἰδρυμα αὐτὸ μαζὺ μὲ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν ἀποτελεῖ τὴν σπουδαλικὴν στήλην τοῦ δργανισμοῦ μας ἐν Ἀμερικῇ. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο τμήματα, τὸ δρφανοτροφεῖον καὶ τὸ διδασκαλεῖον. Εἰς τὸ πρῶτον φοιτοῦν δυστυχῇ πλάσματα καὶ ἔκει εἶνε ἐνθουσιασμένοι μὲ τὸν καταρτισμὸν των καὶ εἰς τὰς δύο γλώσσας καὶ εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς θρησκείας μας, τὸ δὲ δεύτερον προετοιμάζει τὰς μελλούσας διδασκαλίσσας τῶν σχολείων μας. Ἡτο εὐλογία Θεοῦ ἡ ἐμπνευσίς αὐτὴ τοῦ τέως Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Ἀθηναγόρου καὶ τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων. Τοιούτους καρποὺς ἔφερε τὸ ἰδρυμα αὐτὸ κατὰ τὸ διλιγοχρόνιόν του διάστημα, ὥστε οἱ παρακολουθοῦντες τὴν λειτουργίαν του μένουν ἔκπληκτοι. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν περυσινῶν ἔξετάσεων, ὅποτε αἱ φοιτήτριαι παρέστησαν τὴν ἀρχαίον τραγωδίαν «Ιφιγένεια ἐν Αὐλίδι», τόσον ἐπιτυχῆς ἦτο ἡ ἀπαγγελία καὶ ἡ ἀπόδοσις τῶν ἐννοιῶν τοῦ ἀρχαίου τραγωδοῦ, ὥστε πολλοὶ διανούμενοι καὶ ἐπίσημοι ἀντιπρόσωποι τῆς πατρίδος, μετὰ δυσκολίας συνεκράτησαν τὴν συγκίνησιν καὶ τὸν θαυμασμὸν των. Τὸ τοιοῦτον, θέσθαι, διφεύλεται εἰς τὸ ἔκλεκτὸν προσωπικὸν τῆς Ἀκαδημίας, μεταξὺ τοῦ δόποιου ἔξαιρετικὴν θέσιν κατέχει διευθυντής της κ. Ἐμμανουὴλ, δ. κ. Διαμαντόπουλος καὶ δ. κ. Παραράς. Οὗτοι, ἐκτὸς τῆς παιδαγωγικῆς Ἐλληνικῆς μορφώσε-

ως, ἔχουν πλούτισθῆ καὶ μὲ τὰ θαυμάσια Ἀμερικανικὰ συστήματα.

Κατόπιν ἡ ἐπιτροπὴ ἐμελέτησε τὰ συστήματα ποὺ πρέπει νὰ ἐφαρμοσθοῦν εἰς τὰ σχολεῖα μας. Φρονεῖ ὅτι ἐπειδὴ αἱ συνθῆκαι ὑπὸ τὰς δοπίας ζῷμεν ἔδω ἐίνε πολὺ διαφορετικαὶ ἀπὸ ἔκεινας ποὺ ἔζήσαμεν στὴν πατρίδα, πρέπει νὰ προσανατολισθῶμεν πρὸς τὸν Ἀμερικανικὸν πολιτισμόν, νὰ τὸν συνδυάσωμεν πρὸς τὸν Ἐλληνικὸν καὶ ἐπὶ πλέον νὰ ἐμπνεώμεθα ἀπὸ τὴν Ὀρθοδόξον ἰδεολογίαν μας. Αὐταὶ εἶνε αἱ τρεῖς θάσεις ἐπὶ τῶν δοπίων θὰ στηριχθῆ τὸ Κοινοτικόν μας οἰκοδόμημα.

Ἡ ἐπιτροπὴ φρονεῖ ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ ἐργασία τῶν σχολείων μας πρέπει νὰ περιστρέφεται πέριξ τῶν ἔξης σημείων:

α) Νὰ γίνεται ἡ θικοθρησκευτικὸς φρονιματισμὸς τῶν παιδιῶν.

β) Ἀρτιώτερος καταρτισμὸς εἰς τὴν Ἐλληνικὴν γλῶσσαν.

γ) Καλλιέργεια τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Ἐλλάδα καὶ πληρεστέρα γνῶσις τῶν ἐλληνικῶν ἔκδηλώσεων.

δ) Παράλληλος ἀνάπτυξις τῶν ἀμερικανικῶν ἰδεῶδων.

ε) Ἐπιμεμελημένη ὥλη τῆς διδακτέας ὥλης ἀπὸ θιλία συντεταγμένα ἔδω ἀπὸ εἰδικούς.

στ) Νὰ καταρτισθοῦν πρὸ παντὸς κατάλληλα στελέχη, τὰ δοπῖα νὰ ἐφαρμόζουν συστηματικὰ τὰς ἀρχὰς τῆς γενικῆς ἀγωγῆς, νὰ καλλιεργοῦν τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ δόγματα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, νὰ ἐμπνέουν αἰσθήματα πρὸς τὸν Ἐλληνικὸν καὶ ἀμερικανικὸν πολιτισμόν, νὰ ἐνημερώνουν τοὺς διδασκομένους καὶ μὴ περὶ τῶν προσθλημάτων τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἐλληνισμοῦ καὶ τέλος νὰ ἐφαρμόζουν τὰ πορίσματα τῆς ἐπιστήμης κατὰ τὰ τελευταῖς δεδομένα.

Ἡ ἐπιτροπὴ κάμνει ἔκκλησιν εἰς τὰ μέλη τῆς Συνελεύσεως, διποὺς μὲ δλην τῶν τὴν ψυχὴν υἱοθετήσουν τὸ Ἐκπαιδευτικὸν πρόγραμμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, διποὺς ἰδρύσουν εἰς τὰς Κοινότητάς των ἡμερίσια σχολεῖα, διποὺ εἶνε δυνατόν, νὰ συστηματοποιήσουν τὰ ὑπάρχοντα ἀπογευματινά, ὑποστη-

ρίζουν δὲ δλοφύχως τὴν Ἀκαδημίαν καὶ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν.

ΤΟ ΕΓΚΡΙΘΕΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Ἡ Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις ἐψήφισε τὰ ἀκόλουθα μέτρα διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν:

1) Πολλαπλασίασις πάσῃ δυνάμει τῶν ἡμερησίων σχολείων.

2) Ἐφαρμογὴ τοῦ θεσμοῦ τῶν Περιφερομένων διδασκάλων, διποὺς γενικευθῆ ἡ ἐλληνικὴ μόρφωσις.

3) Δημιουργία ἐνδιαφέροντος ἐκ μέρους τῶν γονέων διὰ τὸ ἐλληνικὸν σχολεῖον, διὰ τοῦ θεσμοῦ τῶν Συλλόγων Γονέων καὶ Διδασκάλων. Σκοπὸς εἰναι ὅπως συγκρατοῦν οἱ γονεῖς τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ὑπὲρ τοῦ Ἐλληνικοῦ Σχολείου καὶ δημιουργοῦν ἐνδιαφέρον εἰς δλλους γονεῖς. Οἱ Σύλλογοι Γονέων καὶ Διδασκάλων δύνανται νὰ ἀποθοῦν ἔνα δῆμα ἀπὸ τὸ δόποιον νὰ δημιλήται ἡ ἐλληνικὴ γλώσσα ὑπὸ τῶν γονέων τῆς νέας γενεᾶς. Ἐχομεν προηγούμενον τολούτον ἀπὸ τοὺς Φιλεκπαιδευτικοὺς Συλλόγους.

4) Προσπάθεια ἐκ μέρους τῶν σχολικῶν ἀρχῶν, διποὺς πειρασμού τοῦ παιδιὸν τῆς ΣΤ' τάξεως.

5) Ἰδρυσις Νυκτερινῶν Σχολείων διὰ τὰ μεγάλα παιδιά.

6) Βοηθήματα διὰ τοὺς διδασκάλους. Ἐντυπα διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης. Ὁδηγίαι, ἀναλυτικὰ προγράμματα, ἐγκεκριμένα θιλία, κλπ.

7) Παιδικαὶ θιλίασις.

8) Ἐφαρμογὴ θαμηδὸν τοῦ θεσμοῦ τῶν ἐποπτῶν.

9) Βελτίωσις τῆς θέσεως τοῦ διδασκάλου.

α) Μονιμοποίησις τῆς θέσεως του. Δὲν θὰ πάυεται ἀν δὲν ὑπάρχει σοβαρὸς λόγος.

β) Κατώτατον δριον μισθοῦ 120 δολλάρια τὸν μῆνα, ὡς εἶχεν ἀποφασισθῆ εἰς προηγουμένας Συνέλευσεις. Δωδεκάμηνος μισθοδοσία.

γ) Διὰ ἐπιπρόσθετον ὑπηρεσίαν, χοράρχου ἢ ψάλτου ἢ γραμματέα. (Συνέχεια εἰς τὴν 11ην σελίδα)

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΜΒΩΝ

ΤΟ ΚΑΥΧΗΜΑ ΜΑΣ

*Επισκόπου Έλαίας ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ

Άδελφοί μας, κατάξατε πόσο μεγάλα είναι τὰ γράμματα ποὺ ἔγραψα γιὰ σᾶς μὲ τὸ χέρι μου. Έκεῖνοι ποὺ σᾶς ἀναγκάζουν νὰ κάμετε τὴν περιτομὴν είναι ἀνθρωποι ποὺ ἔνδιαφέρονται πῶς νὰ ἀρέσουν εἰς τοὺς ἄλλους καὶ ν' ἀποφύγουν τὸν διωγμὸν ποὺ προκαλεῖ ἡ πίστις τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ. Διότι μήτε αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὴν περιτομὴν ἐφαρμόζουν τὸν Νόμον. Άλλὰ θέλουν νὰ ὑποστήτητε σεῖς τὴν περιτομὴν, γιὰ νὰ τὴν ἔχουν ὡς καύχημα. Άλλὰ γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει ἄλλο καύχημα ἀπὸ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὅποιου σταυρώθηκε μέσα μου ὁ κόσμος κι' ἔγω στέκομαι νεκρὸς ἀπέναντι του. Διότι διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν δὲν λογαριάζεται μήτε ὁ περιτετμημένος μήτε ὁ ἀπερίτμητος, παρὰ ἐκεῖνος ποὺ ἔγινε νέον δημιούργημα. Σ' σούς θὰ χειραγωγηθοῦν ἀπ' αὐτὸν τὸν κανόνα εἰρήνη καὶ ἔλεος καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὸ ἔξης κανεὶς δὲ μὴ μὲ ἐνοχλῇ μὲ τὶς θεωρίες του. Διότι φέρω πάνω στὸ σῶμά μου τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Άδελφοί μας, καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματός σας. Αμήν. (Παράφρ. Γαλάτας 6, 11-18).

Τὸ καύχημα τοῦ κόσμου είναι τὰ πράγματα. Είναι ἡ δύναμις καὶ ἡ μάθησις. Είναι ἡ δόξα καὶ ἡ ἀπόκτησις καὶ ἡ ἐπικράτησις. Τὸ καύχημα δύως τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου είναι κάπου ἀλλοῦ. Εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας ὁ Παῦλος καθορίζει τὸ καύχημα τοῦ Χριστιανοῦ. Είναι ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

Ήτο δυνατὸν νὰ στερεώσῃ ὁ Παῦλος τὸ καύχημα του κάπου ἀλλοῦ. Ήτο μεγάλος ἀνθρωπός. Ήτο πολὺ μελετημένος, ἀλλὰ δὲν ἔκαυχήθη διὰ τὰς γνώσεις του. Ήτο Ἰουδαῖος ἐκ τῆς Φυλῆς Βενια-

μίν, ἀλλὰ δὲν ὑπερφανεύθη διὰ τὴν περίδοξον καταγωγὴν του. Γεννημένος μὲ προτερήματα ἀρχηγοῦ δὲν ἔκαυχήθη διὰ μποροῦσε νὰ διοικῇ καὶ νὰ κατευθύνῃ τοὺς ἄλλους. Ήτο φιλόδοξος, ἀλλὰ δὲν ἔζητησε προσωπικὴν ἴκανοποίησιν. Ήτο ἀνθρωπὸς ἀκαταλύτου ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλ' οὐδέποτε ἔθεωρησε καλὸν νὰ καυχηθῇ διὰ τὸν φλοιογερόν του ζῆλον. Ήτο φιλόσοφος, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε τὴν φιλοσοφίαν μοναδικὸν θέμα τῆς μελέτης του. Τὸ θέμα του ὑπὲρ πᾶν ἄλλο καὶ τὸ καύχημά του ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἥτο δὲ Σταυρὸς μὲ τὸν καρφωμένον Χριστόν. Αὐτὸν γράφει πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Γαλατίας. «Δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα καύχημα ἄλλο ἀπὸ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ἐμάθαμεν διὰ μέσου τῶν αἰώνων νὰ ὑποκλινῶμεθα ἐνώπιον μεγάλων ἀνδρῶν καὶ ἔξωχων προσώπων. Ὑπεκλίθη ἡ ἀνθρωπίνη σκέψις μπροστά στὸ ἥθικὸν ὄψος ἐνὸς Σωκράτους. Ἔγονάτισε ὁ ἀνθρώπινος νοῦς πρὸ τῆς ὑπερόχου φιλοσοφίκης βαθύτητος ἐνὸς Πλάτωνος. Κατελήφθη ὑπὸ δέους μπροστά στὴν πολύμορφη καὶ πολυμερῆ ἐπιστημονικότητα ἐνὸς Ἀριστοτέλους. Ἔκαυχήθη ὁ κόσμος διὰ τοὺς γίγαντας τῆς σκέψεως καὶ τῆς δυνάμεως. Άλλ' ὁ Ἀπόστολος παρακαλεῖ τὸν κόσμον νὰ καυχηθῇ ἐνώπιον μιᾶς κρεμάλας, ἐνώπιον μιᾶς ἀνθρωπίνης ὀγχόνης.

Οργανὸν θανατικῶν ἔκτελέσεων ὁ Σταυρός. Ἀγχόνη κακουργικὴ ὁ Σταυρός. Ἐπάνω εἰς αὐτὸν ἐσπαρτάρησαν ἀνθρώπινα σώματα. Τέτοιο ὅργανον καλούμεθα ὑπὸ τοῦ Παύλου καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἐπὶ τούτῳ ἐορτὰς νὰ σεβασθῶμεν καὶ νὰ προσκυνήσωμεν.

Καὶ τί μὲ τοῦτο; Τί κι' ἀν ἥτο ὅργανον κακουργικῶν ἔκτελέσεων ὁ Σταυρός; Τί κι' ἀν ἥτο κρεμάλα τῶν καταδίκων καὶ τῶν λι-

στῶν; Ἀπὸ τότε ποὺ τὸ Σῶμα τοῦ Μάρτυρος τῆς Ἰδέας, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ, ἐσπορτάρισε ἐπάνω του, ἀπὸ τότε ποὺ ἔθαψη μὲ τὸ αἷμά Του, ἀπὸ τότε ποὺ ἔθράχη μὲ τὸν ἰδρῶτα καὶ μὲ τὰ δάκρυα τῆς ὀγωνίας Του, μετετράπη εἰς σύμβολον ὑπερτάτης ἐννοίας. Ἀπὸ τότε μετεποιήθη ὁ Σταυρὸς εἰς ὅργανον προστασίας καὶ λυτρωμοῦ. Ἀπὸ τότε τὸ ξύλον τὸ ἄτιμον ἔξετιμηθή εἰς τίμιον καὶ ἄγιον. Ἀπὸ τότε μετετράπη ἀπὸ ἔμβλημα καταισχύνης εἰς σύμβολον σωτηρίας, εἰς καύχημα καὶ ἔνδειγμα πίστεως καὶ ἐπίδοσης.

Κάτω ἀπὸ τὴν σκιάν τοῦ Σταυροῦ γράφεται ἀπὸ τότε ἡ ἴστορία μας. Μὲ αὐτὸν προχωροῦμεν. Τὸν φέρουν οἱ ἀρχηγοὶ μας ὡς παράσημον. «Ολόκληρος ἡ Χριστιανικὴ ἀνθρωπότης τὸν ἀναγνωρίζει ὡς σύμβολον πνευματικῆς ἐτοιμασίας, καὶ ὡς πηγὴν ἐμπνεύσεως τῶν ὅργων τῆς θυσίας, πρὸς περιφρούρησιν τῶν ἡθικῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς.

Καὶ ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι «Ελληνες Χριστιανοὶ» ἔχομεν τὸν Σταυρὸν ὡς τὸ ξύλον τὸ πανεσθάσιμον, τὸ ξύλον τὸ τίμιον, τὸ δόπλον τὸ ἀγήτητον. «Ἐν τούτῳ νίκα», λέγομεν καὶ προχωροῦμεν. Αὐτὸν κατέστη τὸ σύμβολόν μας, τὸ σύνθημά μας. Μὲ τὸν Σταυρὸν ἀντιμετωπίζομεν τὰς δυστυχίας μας. Μὲ αὐτὸν ἐφορμῶμεν κατὰ τοῦ ἔχθροῦ μας πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ἀκεραιότητος τῆς Πατρίδος μας. Πίποντες καὶ ἀνιστάμενοι ἐπ' αὐτοῦ κρατούμεθα καὶ τὸ σημεῖόν του διαγράφομεν ἐπάνω μας καὶ προχωροῦμεν. Καὶ «ὅταν κάνω τὸν Σταυρὸν μου ἄρμα ἔχω στὸ πλευρό μου» ἐπαναλαμβάνομεν ἀπὸ τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας μέχρι τοῦ θανάτου μας. Καὶ τὸ πιστεύομεν. Καὶ τὸ ἐκδηλώνομεν εἰς τὰς ἐορτὰς ποὺ διὰ νὰ μελετῶμεν τὸ νόημα τοῦ Σταυροῦ διωργάνωσεν ἡ Ἐκκλησία μας.

Ο Σταυρός, τὸ καύχημα τοῦ Παύλου καὶ τὸ καύχημα τῶν Χριστιανῶν δὲν είναι μόνον τὸ σχῆμα καὶ τὸ σύμβολον, ἀλλὰ καὶ τὸ σύστημα τῆς ἴστορικῆς καὶ δογματικῆς ἀληθείας, διὰ τῆς δόποις πα-

ρουσιάζεται δ' Ιησοῦς Χριστὸς Σωτὴρ ἀναμάρτητος κόσμου ἀμαρτωλοῦ. Αὐτὸς εἶναι τὸ νόημα τοῦ Σταυροῦ πρὸς τὸ δόπιον μᾶς κατευθύνει διὰ τῶν ἔορτῶν πρὸς τιμῆν τοῦ Σταυροῦ ή Ἐκκλησίᾳ μας, προσπαθούσα καὶ δι' αὐτῶν νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχήν μας καὶ νὰ μᾶς κάνῃ νὰ μελετῶμεν τὴν ἔκτασίν του καὶ νὰ εἰσχωρήσωμεν δοσον δυνάμεθα εἰς τὰ βάθη τοῦ μυστηρίου ποὺ ἀποκαλύπτει διὰ Σταυρούς.

Μελετῶντες τὸ νόημα τοῦ Σταυροῦ ἀποκαλύπτομεν τὸν χαρακτῆρα τοῦ Θεοῦ. Διότι διὰ Σταυρούς μας ἀποκαλύπτει τὴν ἔκτασιν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Φαίνεται σᾶν νὰ εἰναι τὸ κλειδὶ διὰ τοῦ δοπίου μπροσὶ κανεὶς νὰ ἀνοίξῃ τὰς πύλας τοῦ Θείου Σχεδίου καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἔκτασιν τῆς ἀγάπης ποὺ ἔδειξεν διὰ δόπιος τὸν ἀνθρωπον. Δὲν καταλάβαμε πόσον διὰ δόπιος τὸν ἀνθρωπον παρὰ μόνον διὰ τὴν ἔπανω στὸν Σταυρὸν ὑφίστατο τὴν μαρτυρικὴν ἀγωνίαν τοῦ Σταυρικοῦ Θανάτου διὰ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Θέλεις νὰ μάθης ἀναγνῶστά μου, τί ιδέαν ἔχει διὰ τὸν ἀνθρωπον; Κύτταξε τὸν Σταυρόν. Διότι ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀποθνήσκει δι' δλους, καὶ δι' ἐσέ, διὰ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ διὰ νὰ θυσιάζεται διὰ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν κόσμον, γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα, θὰ πῇ διὰ δόπιος ἀναγνωρίζει διὰ τὸν ἀνθρωπον. Θὰ πῇ διὰ τὸν ἀνθρωπον; Εύρισκει εἰς αὐτὸν τὴν εἰκόνα Του διὰ δόπιος, παραμορφωμένην μὲν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας τὴν ἀκαθαρσίαν, ἀλλὰ διατηρούσαν τὰ δείγματα καὶ τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἀρχετύπου.

Τὴν εἰκόνα αὐτὴν τὴν καθαρίζει διὰ τὸν ἀνθρωπον μόνος του. Εἶχε τόσον ἔξοικειαθῆ μὲ τὴν κατάστασιν τῆς ἀκαθαρσίας του διὰ τὴν ἔσωτερικὴν διαμαρτυρίαν, νὰ τὴν θεωρῇ φυσικήν. Ἀπεσταλμένοι Θεγγόροι, Προφῆται καὶ Μυστολέκται, ἀπεκάλυπτον ἀπὸ καιροῦ εἰς τὸν ἀνθρωπον τὴν ἀφύσικον κατάστασίν του. 'Ἄλλ' ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀθύσου

τῆς ἀνωμάλου καταστάσεώς του δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν ἀνελκύσουν αἱ προφητεῖαι καὶ αἱ ρήσεις, τὰ αἰνίγματα καὶ τὰ κυθόλεξα τῶν διπτασιαστῶν καὶ τῶν ποιητῶν. Μόνον διὰ δόπιος ἦτο δυνατὸν νὸν ἀνθέξῃ τὸ βάρος καὶ νὰ τραβήξῃ τὸν ἀνθρωπον πρὸς τὰ διάνω. Μόνο τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ μποροῦσε νὰ ἀνθέξῃ τὸν ἀνθρωπον, τὸν φορτωμένον μὲ τὰ παράσιτα καὶ τὰ ἀφύσικα τῆς ἀμαρτίας ἀποκτήματα.

Καὶ ίδου διὰ Σταυρούς παρουσιάζεται ὡς ἡ μέθοδος τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς δοπίας ἥλθεν διὰ δόπιος τὸν ἀνθρωπον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ζωῆς τῆς ἀληθινῆς ἀπὸ τὰ βάθη τῆς σκοτεινῆς καὶ ἀμαρτωλῆς. Αὐτὸς τὸ μυστήριον τῆς ἀνελκύσεως τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς κλίμακος τοῦ Σταυροῦ περιγράφει μὲν καταφανῆ κατάπληξιν, μετά τὴν Σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ, διὰ μαθητῆς τῆς ἀγάπης ὃς θάντον ἔγραφε: «Τόσον ἡγάπησεν διὰ δόπιος τὸν κόσμον διὰ τὸν Υἱόν του τὸν μονογενῆ ἔδωκε γιὰ νὰ σωθοῦν καὶ νὰ μὴ χαθοῦν ἐκεῖνοι ποὺ θὰ πιστεύσουν εἰς τὸν αὐτὸν».

Δι' αὐτὸν ἔκαυχάτο διὰ Παῦλος. Δι' αὐτὸν καυχώμεθα καὶ ἡμεῖς. 'Ο Σταυρός εἶναι τὸ καύχημά μας. Διότι διὰ τῆς Σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ εἴδαμε πόσον μᾶς ἀγαπᾶ διὰ δόπιος. Διότι ἔγνωρίσαμεν τὴν μέθοδον διὰ τῆς δοπίας μᾶς ἀπεκατέστησεν διὰ δόπιος μέσα εἰς τὴν ἀγάπην του.

Η μέθοδος αὐτὴ διὰ τῆς δοπίας μᾶς ἔκαμεν διὰ δόπιος νὰ καταλάβωμεν τὴν ἀξίαν μας καὶ νὰ ἐννοήσωμεν τὸν χαρακτῆρα Του εἶναι πηγή, ἀπὸ τὴν δοπίαν ἀντλούμεν δυνάμεις ἡθικάς. 'Αναμφισβέλως ἀπεδείχθη μὲ τὴν ἔκδηλον ἀδυναμίαν τῆς θυσίας Του δυνατώτερος διὰ Σταυρωμένος Χριστὸς ἀπὸ τὸν Πιλάτον καὶ τὸ Ιουδαικὸν Συνέδριον. 'Εστάθησαν δυνατώτεροι μέσα εἰς τὴν ἀδυναμίαν των καὶ τὴν ἀσημότητά των οἱ Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοὺς διώκτας καὶ σφαγιαστάς των. Φαίνεται διὰ τὸ περίθλημα τῆς θυσίας εἶναι ἡ ἀδυναμία. Μέσα δημοσίᾳ ἀπὸ τὸ περίθλημα τοῦτο ἔκπηδᾶ δύναμις ἡ

δύναμις ποὺ ἔξαπελύθη ἀπὸ τὴν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ ἐδείχθη εἰς τὴν Ἀνάστασιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μετέπειτα κίνησιν, ἡ δύναμις ἔδωκε κατεύθυνσιν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα νέας ζωῆς, νέας σκέψεως, νέας ἡθικῆς ἀξιολογήσεως τῶν πραγμάτων καὶ τῶν καταστάσεων καὶ τῶν γεγονότων καὶ τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος.

Ο, τι καλὸν ἔχει διὰ κόσμος μας, διὰ τὴν ἀληθέας καὶ δίκαιον καὶ ἀνώτερον χαρακτηρίζει τὴν σκέψιν μας καὶ τὴν ζωήν μας εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς δυνατῆς πνοῆς ποὺ ἔξεχύθη ἀπὸ τὴν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ. Η ιστορία δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ παραδείγματα ἀληθινῆς ἡθικῆς δυνάμεως καὶ ἀνωτερότητος παρὰ μόνον μέσα εἰς τὴν περίοδον ποὺ τὴν καλύπτει ἡ σκιά τοῦ Σταυροῦ, τὸ Σύμβολον τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, τὸ καύχημά μας.

Ο 'Απόστολος ἀνεγνώρισε τὸν Σταυρὸν ὡς καύχημά του, ἐνῶ ἀκόμη ἡ σωτηριώδης σκιά του δὲν εἶχε ἐπεκταθῆ. Σήμερον ἡ σκιά τοῦ Σταυροῦ καλύπτει τὴν οἰκουμένην. 'Οπουδήποτε καὶ ἀν στραφῇ τὸ μάτι μας θὰ συναντήσῃ τὸν Σταυρόν. Δὲν εἶναι καὶ τοῦτο γιὰ μᾶς αἰτία καυχήσεως; Βεβαίως δὲν κατεκάλυψεν ἀκόμη τὸν κόσμον διὸν ἡ σκιά τοῦ Σταυροῦ. Δὲν ἐπεθλήθη ἐξ διοκλήρου εἰς τὴν ἀνθρωπίνην σκέψιν τὸ νόημα τοῦ Σταυροῦ. Δὲν ἡχημαλώτισεν ἐξ διοκλήρου τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν διὰ λόγος τοῦ Σταυροῦ. Εἶναι ἀκόμη διὰ πολὺν κόσμον διὰ Σταυρὸς «σκάνδαλον». Εἶναι ἀκόμη μωρία διὰ μερικούς διὰ Σταυροῦ. 'Αλλ' ή ιστορία του δὲν εἶναι παρὰ μία διηγεκής ἔξόρμησις ἡθικῆς προόδου καὶ πνευματικῆς κατακτήσεως.

Τὸ παρελθόν τοῦ λόγου καὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ ἐπηρεάζει τὸ παρόν του κατὰ τρόπον ἐπιθλητικόν. Καὶ τὸ μέλλον ἀνοίγεται ἐνώπιον του ἐνθαρρυντικόν. Διηγεκῶς προχωρεῖ διὰ Σταυροῦ. Οὐδέποτε θὰ διπισθοχωρήσῃ. Τὰ ἐμπόδια δὲν τὸν σταματοῦν. Συνήντησε εἰς τὴν προοδευτικήν πορείαν του πολυώνυμα καὶ πολύμορφα ἐμ-

πόδια. Συνήντησε τήν 'Ιουδαϊκήν έχθρότητα καὶ τὸν πρῶτον αἰώνα τῆς ἐμφανίσεως του. Ἀλλὰ τήν έχθρότητα κατά τὸν πρῶτον αἰώνα σε ἐπιτυχῶς. Μετουσίωσε τήν έχθρότητα πολλῶν 'Ιουδαίων τὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ εἰς ἐνθουσιώδη συμπαράστασιν. Ἐδώρησε μέσα ἀπὸ τήν λυσσώδη αὐτὴν έχθρότητα τύπους σὰν τὸν Σαῦλον διὰ νὰ τὸν μεταποίησῃ εἰς Παῦλον, Ἀπόστολον, φλεγομένην χριστιανικήν προσωπικότητα, καρδίαν πάλλουσαν ἀπὸ ἀγάπην καὶ ἐνθουσιασμὸν πρὸς διάδοσιν τοῦ λόγου τοῦ Σταυροῦ καὶ ἐρμηνείαν τοῦ νοήματός του.

Εἰς τήν προοδευτικήν καὶ σωτηριώδη πορείαν του δ Σταυρὸς συνήντησε καὶ συνεπλάκη μὲ τήν εἰδωλολατρείαν μὲ τήν ήθικήν φιλοσοφικήν κριτικήν κατά τὸν δεύτερον καὶ τρίτον καὶ τέταρτον αἰῶνα τῆς δράσεώς του. Παρὰ τήν δυνατήν ἀντίδρασιν δὲν ἤργησε νὰ πηγῆθῃ παρὰ τὸ Καπιτώλιον τῆς Ρώμης, καὶ παρὰ τήν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ καλλιεργήσῃ τὸ νόημά του μέσα εἰς τὸν ἐρευνητικὸν λογικισμὸν τῶν φιλοσόφων καὶ νὰ στρατολογήσῃ ἀπὸ αὐτοὺς ἀπολογητάς καὶ ἐρμηνευτάς τοῦ θάθους τοῦ μυστηρίου τῆς Σταυρικῆς θυσίας.

Καὶ εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους δ λόγος τοῦ Σταυροῦ συνεπλάκη μὲ πολλοὺς έχθρούς. Δὲν ἦτο μικρὸς έχθρος δ σκεπτικισμὸς καὶ δ ψιλοσόφησις ποὺ ἐκήρυττον οἱ Γάλλοι Ἐγκυλοπαιδισταί. Ἐκαυχήθησαν δτὶ ἥλθεν δ καιρὸς νὰ ἐνταφιασθῇ ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία. Ἐπερίμεναν νὰ ἔξαφανισθῇ δ Σταυρός. Εἰπαν πολλά. Παρέσυραν ἀρκετούς. Ἀλλὰ δὲν ἐνίκησαν τὸν Σταυρόν. Αὐτοῦ δ λόγος ἀκόμη ἀκούεται καὶ ἐπικρατεῖ καὶ προχωρεῖ, ἐνῷ ἔκεινοι ἔμειναν εἰς τὸ περιθώριον τῆς ἴστορίας παραδείγματα πεπλανημένων ἀνθρώπων κακῆς θελήσεως καὶ διασυρμοῦ τῆς ήθικῆς ὠραιότητος τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἀξιῶν αὐτῆς.

Καὶ εἰς τήν ἐποχήν μας τὸ ἵδιον ἐπαναλαμβάνεται. Εἰς τήν διάθασιν τοῦ Σταυροῦ δυνατὰ καὶ μεθοδικά ἔμποδια παρουσιάζονται ὡς

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΑΜΑ

Ο ήλιος γέρνει στ' ούρανο, τὰ χρυσωμένα βάθη πέλσαγα, κάμπους καὶ βουνά, δλα χρυσᾶ τὰ βάφει, σκορπίζοντας δλόγυρα τὸ ωτερό του φῶς.

Τὸν κόσμο δλ' ἀγκαλιάζοντας μὲ τὴ λαμπρὴ ματιά του καὶ στ' ούρανον τ' ἀγνάντεμα, καὶ στὴ χρυσὴ θωριά του πετὰ ἡ ψυχὴ στὰ ούρανα, δοξάζετ' ὁ Θεός.

Καὶ ἡ καμπάνα τοῦ χωριοῦ ἐσπερινὸ σημαίνει καλῶντας δλους τοὺς πιστοὺς νὰ ὑμήσουν τὸν Θεό. Κι' ὁ ήλιος βασιλεύοντας, μέσ' ἀπὸ τὴ θύρα μπαίνει ἀνάβοντας ὑπέρλαμπρο καντήλι στὸ ιερό.

ΦΟΙΒΟΣ

πολιτικαὶ θεωρίαι, ως ἀθεϊστικαὶ θρησκεῖαι καὶ συστήματα θεωριῶν ἐκδήλου μίσους πρὸς τήν Θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ τὶ κι' ἀν παρουσίασε διεστραμμένον τὸν Σταυρὸν ὡς ἔμβλημά του δ Χίτλερ; Ὁ Σταυρὸς εἰναι ἀνατικατάστατος. "Ηδη ἔξετόπισε τὸ στρεβλόν του δμοίωμα. "Ἐπεσεν δ ἔχερδος πτῶσιν μεγάλην. Καὶ δ Σταυρὸς ἐνεφανίσθη νικητής. Τί κι' ἀν δ Στάλιν καὶ τὰ ὅργανά του καταστρώνουν σχέδια ἔξοντάσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ; Ὁ Σταυρὸς γνωρίζει τὰς κατακόμβας καὶ τοὺς τάφους ἀπὸ τοὺς ὅποιους ἔξερχεται πάντοτε ἀνεστημένος, φωτοβόλος καὶ ἐπιθλητικός.

Παλαίει σήμερον δ Σταυρός, Ἀναγνῶστά μου. Ζητεῖ εἰς τὰς τάξεις του στρατιώτας μὲ δπλισμὸν πίστιν εἰλικρινῆ καὶ συνειδητήν πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον. Θὰ νικήσῃ καὶ πάλιν καὶ τὸν έχθρον τὸν τὸν νέον ὅπως ἐνίκησε καὶ τὸν έχθρὸν τῆς χθές. Δὲν θὰ κηδελεῖς νὰ ουμμετάσχῃς; Εἶναι τὸ καύχημά μας καὶ πρέπει νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν νίκην. "Ἐφθασε μέχρις ἡμῶν ἐπειδὴ εὑρέθησαν πιστοὶ νὰ τὸν κρατήσουν ψηλά καὶ νὰ τὸν μεταδῶσουν χέρι μὲ χέρι εἰς τοὺς ἐπερχομένους. Τώρα εἰναι ἡ σειρά μας. Πρέπει νὰ τὸν παραδώσωμε εἰς τοὺς ἐπερχομένους, πιστεύοντες δτὶ εἰναι τὸ καύχημά μας, τὸ δεῖγμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τὸ ὅργανον τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου.

ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΙΚΗ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 8ης σελίδος) ος, κλπ., ἡ ἀμοιβὴ θὰ κανονίζεται ἀναλόγως.

δ) Κανεὶς διορισμὸς δὲν θὰ γίνεται ἀνενού τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου.

γ) Ἀσφάλεια γήρατος. Κάθε Κοινότης θὰ εἰσάγῃ τὸν διδάσκαλον εἰς τὸ SOCIAL SECURITY, πληρώνουσα τὰ ἀσφάλιστρα καὶ κρατοῦσα ἄλλα τόσα ἀπὸ τὸν διδάσκαλον. Ἐπειδὴ διὰ τὰς Θρησκευτικὰς ὅργανώσεις ἀπαιτεῖται αἵτησις τῶν Κοινοτήτων, ἀνταὶ πρέπει νὰ ζητήσουν τὴν περίληψιν τῶν διδασκάλων εἰς τὸ Σόσιαλ Σεκιούριτυ πρὸ ἡ ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου.

Ἐπίσης δημιουργεῖται Ταμείον Βοηθείας τῶν Διδασκάλων. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ θὰ καταθάλῃ 5,000 δολλάρια ἑτησίως εἰς τὸ Ταμείον Βοηθείας, αἱ δὲ Κοινότητες 20.00 δολλάρια τὸ ἔτος διὰ κάθε διδάσκαλόν των. Οἱ διδάσκαλοι θὰ προσφέρουν τὰ ὑπόλοιπα διὰ τὸ ταμείον τοῦτο Βοηθείας τῶν Διδασκάλων.

10) Αἱ Κοινότητες θὰ ὑποθηθοῦν τοὺς διδασκάλους των ήθικῶν καὶ εἰ δυνατὸν ψιλικῶς εἰς τὰς προσπαθείας των πρὸς θελτίωσίν των εἰς τὸν κλάδον των.

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΘΑ εις τὸ 1951 μὲ τὴν καρδίαν συνεσφιγμένην καὶ τὸ θῆμα θαρρύ. Κανεὶς δὲν αἰσθάνεται διτὶ τὸ ἔτος αὐτὸν θά εἶναι «νέον». «Έχει ἐκ τῶν προτέρων ὅλα τὰ ἀσχηματικά τοῦ παλαιοῦ. Τὸ μόνον νέον του στοιχεῖον εἶναι ἡ ἐπίτασις τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀγωνίας διὰ τὴν τύχην τοῦ ταλαιπώρου τούτου κόσμου μας. «Ἄς εὐδοκήσῃ ὁ πανάγαθος Θεός νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀνθρώπον, δηπως ἀνοίξῃ τοὺς δόφαλα τοῦ πρὸς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ κατευθύνῃ τὰ θήματά του πρὸς τὴν δόδον τοῦ Εὐαγγελίου, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ, πεῖραν τοῦ «νέου», τὸ διπότον τόσον διψῆς καὶ τόσον πολὺ χρειάζεται.

* * *

ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΝ ΠΡΟΣΟΧΗΝ

ΣΥΝΗΘΩΣ, μετὰ τὰς διακοπὰς τῶν Χριστουγέννων, τὰ παιδιά τοῦ ἀπογευματινοῦ καὶ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου ἀποθάλλουν μέρος τοῦ ζήλου των, χάνουν τὴν προθυμίαν, τὴν ὅποιαν εἶχον εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σχολικοῦ ἔτους καὶ ἀρχίζουν νὰ ἀπουσιάζουν ἀπὸ τὰ μαθήματά των περισσότερον παρ' ὅσον πρηγούμενως. Η διαρροή, εἰς μερικάς περιπτώσεις, εἶναι τόσον σημαντική, ὡστε ἡ συνέχεια τῆς ἐργασίας νὰ γίνεται προβληματική. Διὰ τοῦτο χρειάζεται μεγαλυτέρα προσοχὴ ἐκ μέρους τῶν διδασκάλων καὶ τῶν Κατηχητῶν, κατὰ τὴν περίοδον αὐτῆν. Πρέπει νὰ ἔντείνουν τὰς προσπαθείας των, ὡστε συνεχῶς νὰ ἀναζωγονοῦν τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν παιδιῶν καὶ, ἐκ παραλλήλου, νὰ διεγείρουν μὲ τὴν τακτικὴν ἐπαφὴν των τὸ ἐνδιαφέρον τῶν γονέων, ἀπὸ τοὺς διοίους κυρίως ἔξαρτάται ἡ πρόληψις ἢ ἡ διόρθωσις τοῦ κακοῦ. «Ἄς προσέξουν ιδιαιτέρως οἱ εὐλαβέστατοι Ιερατικοὶ Προϊστάμενοι καὶ αἱ Σχολικαὶ Ἐφορεῖαι τῶν Κοινοτήτων μας. Αἱ ἐργασίαι τῶν σχολείων πρέπει νὰ συνεχίζωνται μὲ τὸν αὐτὸν ρυθμὸν δι' ὅλου τοῦ ἔτους.

* * *

ΟΜΟΦΩΝΩΣ!

ΤΟ νέον μέτρον περὶ δεκαδολαρίου δὲν δφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν ἀτόμου ἢ ἀτόμων, ἀλλ' εἰς δόμφωνον ἀπόφασιν τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ, ληφθεῖσαν παμψηφεῖ κατὰ τὴν τελευταίαν Κληρικολαϊκὴν Συνέλευσιν. Καὶ τὸ πνεῦμα, τὸ διπότον ἐπρυτάνευσεν εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα ἐκείνων οἱ διπότοι ἔλασθον τὴν ἀπόφασιν αὐτῆν, εἶναι ἀξιον παντὸς θαυμασμοῦ καὶ ἐπαίνου. «Εσκέφθησαν, δηλαδή, ὅτι, διὰ λόγους ἐθνικοῦ ἐγωισμοῦ καὶ θρησκευτικῆς ἀξιοπρεπείας, ἢ «Εκκλησία μας ἐπρεπε νὰ πάύσῃ πε-

ριάγουσα τὸν ἔξευτελιστικὸν δίσκον τῆς ἐπαίτειας μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ φυτοζωῇ. Ἀναμετρούμενοι δὲ πρὸς τοὺς πιστοὺς ἄλλων δογμάτων, ἐπεδίωξαν νὰ ἔχασφαλίσουν εἰς τὴν Ἱεράν μας Ἀρχιεπισκοπὴν τὴν ὄλικήν θάσιν τῆς πραγματοποιήσεως ὅλων τῶν ἀγνῶν διείρων καὶ τῶν εύσεβῶν πόθων τῆς δμογενείας, ποὺ ἔως τώρα εύρισκοντο μόνον εἰς τὰ χαρτιά. Καὶ ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη μὲ μίαν φωνὴν καὶ μὲ μίαν ψυχήν. Αὐτὸς ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὸ καλύτερον ἔχεγγυον τῆς ἐπιτυχίας, ἀρκεῖ νὰ καταβληθῇ ἡ δέουσα προσπάθεια ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων.

* * *

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΤΗΝ 17ην Δεκεμβρίου, ἔγιναν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, τὰ ἐγκαίνια τῆς νέας αιθούσης ψυχαγωγίας καὶ τραπεζαρίας, τῆς δποιας τὴν δαπάνην ἀνέλασθεν ἡ Φιλόπτωχος «Ἐνωσις Νεανίδων τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Νέας Υόρκης. Συνεδύσασθη δὲ τὸ γεγονός τοῦτο μὲ τὴν ἑορτὴν τοῦ Δένδρου τῶν Χριστουγέννων ἀπὸ τὰ παιδιά τοῦ Ὀρφανοτροφείου καὶ τὰς φοιτητρίας τοῦ διδασκαλικοῦ τμήματος. Οἱ πολυπληθεῖς ἐπισκέπται, θαυμάτατα συγκεκινημένοι ἀπὸ τὸ σεμνὸν πρόγραμμα, δὲν ἔγνωριζον ποίον νὰ πρωτοσυγχαροῦν. «Ολοὶ ὅμως συνεφώνουν, ὅτι αἱ Νεανίδες τοῦ Καθεδρικοῦ, εἶναι ἀξιαι θερμοτάτων συγχαρητηρίων διὰ τὴν ὥραιαν πρωτοβουλίαν των νὰ ἔλθουν ἀρωγοὶ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἰδρύματος τούτου κατὰ τόσον θαυμάσιον τρόπον. Ηὕκοντο δὲ νὰ εὕρῃ τὸ παράδειγμά των μιμητὰς μεταξὺ τῶν Νεανίδων ἄλλων Κοινοτήτων μας. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφισβολία, ὅτι θὰ γίνη τοῦτο. Διότι καὶ δικοπός τῆς Ἀκαδημίας καὶ ἡ ἐπιτελουμένη σήμερον παρ' αὐτῆς λαμπρὰ ἐργασία, ὡς ἀντικατοπτρίζεται εἰς τὴν πνευματικὴν πρόοδον τῶν τροφίμων της, δὲν ἀφήνει ἀσυγκίνητον τὴν Ὁμογένειαν. Αὐτὴ ἡτο ἡ κοινὴ διαίσθησις καὶ εὐχὴ τῶν ἐπισκεπτῶν, τὴν διοίαν δλοψύχως συμμερίζεται δ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητής».

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ

Τὸ καθῆκον τὸ διπότον ἔχει κάθε Χριστιανὸς νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν συστηματικὴν διάδοσιν τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν, ἐπιθέλλει εἰς τοὺς τακτικοὺς ἢ ἐκτάκτους ἀναγνώστας τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» τὴν υποχρέωσιν ὅπως ἐγγράψουν εἰς τὸ Περιῳδικὸν αὐτὸν τοὺς συγγενεῖς, φίλους καὶ γνωστούς τῶν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔχουτείται ἡ εὐγενὴς προσπάθεια πρὸς εύρυτέρων ἐξαπλωσιν τοῦ γραπτοῦ Λόγου εἰς δλας, ει δυνατόν, τὰς δμογενεῖς οικογενείας τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Καναδᾶ.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1950

Τὸ ἔτος 1950, τὸ ὅποιον συμπίπτει μὲ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς διακονίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Κου Μιχαήλ, ὡς Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐλληνικῆς Ἑκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ, ὑπῆρξε γόνυμον εἰς δρᾶσιν πρὸς προσαγωγὴν τῶν προβλημάτων τῆς Ὁμογενείας.

Ο Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος συνεχίζων τὴν παράδοσιν τοῦ Μεγάλου Προκατόχου του, δὲν ἔφεισθη κόπων διὰ νὰ ἐπικοινωνήσῃ προσωπικῶς μετά τοῦ ποιμένου του, νὰ γνωρίσῃ ἐκ πρώτης πηγῆς τὰς ἀνάγκας του, καὶ νὰ μορφώσῃ γνώμην περὶ τῶν δεόντων γενέσθαι.

Τοιουτοτρόπως ἐπεσκέφθη ἐν διῷ ἐκατόν (100) Κοινότητας ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδᾷ. Χρησιμοποιήσας δλα τὰ σύγχρονα μέσα, ἐκάλυψεν ἀπόστασιν 37,956 μιλίων, ἥτοι διὰ τοῦ ἀέρος 18,894 μιλια, διὰ τοῦ σιδηροδρόμου 11,055 μιλια, καὶ διὰ τοῦ αὐτοκινήτου 8,007 μιλια.

Τὸ ἐν Νοτίῳ Ἀμερικῇ ταξίδιόν του, πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεὶ ἀδελφῶν, ἀποτελεῖ σταθμὸν εἰς τὴν ἴστορίαν τοῦ Ἀποδήμου Ἐλληνισμοῦ. Διὰ πρώτην φορὰν οἱ ἐκεὶ Ἐλληνες ἀδελφοί μας ἤσθανθησαν τὴν χαρὰν τῆς ἐπισκέψεως αὐτῶν παρ' Ἐλληνος Ἀρχιερέως, ἐδέχθησαν τὰς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀνενέωσαν τοὺς πνευματικούς των δεσμούς.

Τὰ ἐκ τῶν ἐπισκέψεων τούτων πορίσματά του δ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἔθεσεν ὑπὸ δψει τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπὶ τῇ βάσει δὲ αὐτῶν ἀπεκρυσταλλώθησαν γνῶμαι καὶ κατηρτίσθησαν ὀρισμένα σχέδια, τὰ δποῖα ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν ἐν Σαίντ Λούης, συγκληθεῖσαν 10ην Κληρικολαϊκήν Συνέλευσιν, κατὰ τὸν Νοέμβριον 1950.

Αἱ παρ' αὐτῆς ληφθεῖσαι ἀποφάσεις θὰ εἰναι ἴστορικαι διὰ τὴν Ὁμογένειαν.

Ἄξιοσημείωτος εἶναι ἡ ικανοποίησις τοῦ πόθου τῆς Ὁμογενεί-

ας πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀπὸ μακρου χηρευουσών ἐπισκοπικῶν ἐδρῶν. Προτασει του Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπου Κου Μιχαήλ, ἐξελεγησαν ὑπὸ τῆς Ἁγίας Συνόδου του Οἰκουμενικού Πατριαρχείου δύο ἐπίλεκτα στελέχη ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἀμερικῆς ὡς βοηθοὶ Ἐπίσκοποι διὰ τὴν Νέαν Ἀγγλίαν καὶ τὰς Δυτικὰς Πολιτείας.

Ἐλπίζεται ὅτι δὲν θά βραδύνη καὶ ἡ πραγματοπόίησις τοῦ πόθου τῶν ἐν Νοτίῳ Ἀμερικῆς ἀδελφῶν ὅπως ἀποκτήσουν ίδικόν των Ἐπίσκοπον.

Διὰ τὸν συντονισμὸν τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς προσελήφθη Πρωτοσύγκελλος, εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ μέχρι τοῦδε παρ' αὐτῇ βοηθοῦ Ἐπίσκοπου, δστις ἀναλαμβάνει εἰς τὸ ἔδης καθήκοντα εἰς τὰς Νοτ. Πολιτείας. Ὁμοίως εἰς τὸ σῶμα τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου εἰσῆλθε καὶ νέον ἀλιμα, διὰ τῆς χειροτονίας ἐκ τῶν Ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς καὶ τῆς μετακλήσεως ἐπτὰ διακεκριμένων Ἐλλήνων Κληρικῶν.

Τὰ ἐκπαιδευτικὰ ίδρυματα τῆς Ιερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἔτυχον ίδιαιτέρας προσοχῆς καὶ μερίμνης. Ἀπεφασίσθη ὅπως οἱ Ἀπόφοιτοι τῆς Θεολογικῆς ἡμᾶν Σχολῆς ἀποστέλλωνται εἰς Ἐλλάδα πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν των ἐπὶ διετίαν. Οἱ πρῶτοι τῶν Ἀποφοίτων εύρισκονται ἥδη εἰς Ἀθήνας.

Παρόμοιον μέτρον θὰ ληφθῇ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους καὶ διὰ τὰς ἀποφοίτους τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἀγίου Βασιλείου. Ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἀγίου Βασιλείου ή Φιλόπτωχος διέθεσε σημαντικά ποσά, διὰ τῶν δποίων ἐπίπλωσε 18 ὑπνοδωμάτια καὶ ἔξωράισε τὴν αἰθουσαν δεξιώσεων καὶ ἀναψυχῆς.

Ίδιαιτέρως ἀπησχόλησε τὴν Ιερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν τὸ πρόβλημα τῆς θεραπείας τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τῆς νέας γενεᾶς, κυρίως ἐκείνων οἱ δποῖοι λόγῳ ἀγνοίας τῆς Ἐλληνικῆς γλώσσης παρέμει-

ναν ζένοι πρὸς τὴν διδασκαλίαν καὶ ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας μας. Ουτῷ αφ' ἐνός μὲν ευοήι αοεια εἰς τοὺς δυναμενους ἐκ των κληρικῶν να χρησιμοποιουν καὶ την αγγλικὴν γλωσσαν εἰς τὸ θειον κήρυγμα καὶ τὴν κατηχητικὴν διδασκαλίαν, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἔξετυπωθή ἥδη ἡ θεια λειτουργία διγλωσσος ως απαρχὴ σειρᾶς ὅλης ἐκδόσεων διὰ τὴν νέαν γενεάν.

Διὰ τὴν ὁργάνωσιν καὶ παρακολούθησιν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ καὶ κατηχητικοῦ Γραφείου τῆς Ιερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, διωρίσθησαν παρὰ τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου, προτάσει τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου, οἱ ὑπὸ τοῦ ἐν ισχύει Κανονισμοῦ προβλεπόμενοι Διευθυνταί. Διὰ δὲ τὴν ὁργάνωσιν τῶν νέων καὶ νεανίδων μετασχολικῆς ἡλικίας, ίδρυθη εἰδικὸν Γραφείον, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ Γραφείον Πληροφοριῶν καὶ Δημοσίων Σχέσεων (PUBLIC RELATIONS OFFICE) καὶ ὑπὸ μίαν Διεύθυνσιν.

Ἡ ἀγάπη τῶν δμογενῶν πρὸς τὸ Κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τὴν Μητέρα Ἐλλάδα, ἀνεδείχθη ζώσα καὶ καρποφόρος. Οἱ Χριστιανοὶ μας ἀνταποκρινόμενοι εἰς σχετικάς ἐκκλήσεις τῆς Ιερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, προσέφεραν σημαντικά ποσά διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν κτιρίων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ζμπεριστάτου Πατριαρχείου Ιεροσολύμων καὶ τὴν περιθαλψιν ἀναπτήρων, τυφλῶν, δρφανῶν καὶ ἀλλῶν ἀναξιοπαθούντων ἀδελφῶν ἐν Ἐλλάδι.

Ομοίως ἡ Ιερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ ποικιλοτρόπως ἔξεδήλωσε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς διὰ τὰ φλέγοντα Ἐθνικὰ ζητήματα καὶ ἐμερίμνησε παντοιοτρόπως διὰ τὴν προσαγωγὴν τῶν προκαλούσα διὰ τοῦ Τύπου, τοῦ ραδιοφώνου, διὰ δεξιώσεων καὶ ἀλλῶν μέσων παναμερικανικὸν ἐνδιαφέρον διὰ ζητήματα, δπως τὸ Παιδομάζωμα, τὸ Κυπριακόν, ἡ ἐκστρατεία διὰ τὴν ἐλευθε-

Έκκλησιαστική Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ο Σεβ. Αρχιεπίσκοπος Μιχαήλ την 5ην Νοεμβρίου ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἐν Brooklyn, N. Y. 'Ι. Ναὸν τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου, ἐν ὁ ἐκήρυξε καὶ τὸν θεῖον λόγον. Ἐπὶ τούτοις ἐτελέσθησαν μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων μελῶν τοῦ Συλλόγου τῶν Θρακῶν.

Νοεμβρίου 8—Ἐπὶ τῇ ἔορτῇ τὸν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβρὶὴλ ἐλειτούργησεν εἰς τὸν καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἐν ὁ συνέρρευσε κόσμος πολὺς νὰ ἀκροασθῇ τὸν θείων αὐτοῦ ρημάτων.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν πολλοὶ τῶν ἐπισήμων συνεχάρησαν τὸν ἔορτάζοντα σεβ. Αρχιεπίσκοπον, πληθὺς δὲ τηλεγραφημάτων καὶ συγχαρητηρίων γραμμάτων τόσον ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ δύσον καὶ τοῦ ἔσωτερικοῦ κατέκλυσαν τὰ γραφεῖα τῆς Αρχιεπισκοπῆς.

—Τὴν 23ην Νοεμβρίου, δ. Σεβ. Αρχιεπίσκοπος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδιακονοῦ Νεοφύτου, ἀνεχώρησε διὰ τὸ Σαίντ Λούης, διποὺ συνῆλθεν ἡ 10η Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις.

—Τὴν 25ην Νοεμβρίου, ἔχοροστάτησε κατὰ τὸν Μέγαν 'Εσπερινὸν εἰς τὸν ἐκεῖ 'Ι. Ναὸν τοῦ Ἀγ. Νικολάου, ἐν Σαίντ Λούης, καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον.

ρίαν τοῦ κόσμου, μέριμνα διὰ τοὺς συμμοριοπλήκτους μέσω τῆς ἑταιρείας «Οἱ Φίλοι τοῦ Χωριοῦ», ἡ ἑκστρατεία μέσω τῆς ἑταιρείας CARE, πρὸς θοήθειαν τῶν ἐπαναπατριζομένων ἀδελφῶν μας ἐν 'Ελλάδι, καὶ ἄλλα.

Πολλὰ συνετελέσθησαν παρὰ τῆς Αρχιεπισκοπῆς κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος καὶ πολλὰ ἀσφαλῶς ὑπολείπονται νὰ γίνουν.

Η Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις καθώρισεν ἔνα θαυμάσιον πρόγραμμα διὰ τὴν ἀνασύνταξιν τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῆς Ὀμογενείας.

Ἄς ἐλπίσωμεν δτὶ μὲ τὴν θοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν συνεργασίαν Κλήρου καὶ Λαοῦ ὑπὸ τὴν πεπνυμένην καθοδήγησιν τοῦ θερμουργοῦ Αρχιεπισκόπου μας Κου Κου Μιχαὴλ, αἱ ἀποφάσεις αὐταὶ θὰ ἀποθῶν πραγματικότητες κατὰ τὸ Νέον Ἔτος.

—Τὴν ἐπομένην, ἡμέραν Κυριακῆν, συνελειτούργησεν εἰς τὸν ὡς ἀνω 'Ι. Ναὸν μετὰ τῶν Θεοφιλεστάτων θοηθῶν Ἐπισκόπων, Σικάγου κ. Γερασίμου καὶ Ἐλαίας κ. Αθηναγόροι καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

—Τὸ Συνέδριον ἤρξατο τῶν ἐργασῶν του τὴν ἐπομένην, κατόπιν προσευχῆς καὶ διήμησης μέχρι τοῦ Σαββάτου, 2 Δεκεμβρίου. Ταῦτα τὴν ἐκεὶ παραμονὴν Του, δ. Σεβασμώτατος ὡμίλησεν ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ. Τὴν 2ην Δεκεμβρίου, ἔχοροστάτησε, κατὰ τὸν 'Εσπερινὸν, εἰς τὸν 'Ι. Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τοῦ Σαίντ Λούης, περὶ τὸ τέλος δὲ τοῦ 'Εσπερινοῦ ὡμίλησε πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα.

—Τὴν 3ην Δεκεμβρίου, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν 'Ι. Ναὸν τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου, εἰς 'Ηστ Σαίντ Λούης καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον.

—Τὴν 6ην Δεκεμβρίου, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα 'Ι. Ναὸν τοῦ Ἀγ. Νικολάου, ἐν Σαίντ Λούης, καὶ ὡμίλησε καταλλήλως ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ Ἀγ. Νικολάου.

—Τὴν ἐπομένην, 7ην Δεκεμβρίου, ἀνεχώρησε σιδηροδρομικῶς διὰ Σάλτ Λαίκη Σίτυ, ἔνθα παρέμεινεν ἐπὶ τινας ἡμέρας. Τὴν 9ην Δεκεμβρίου, προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος. Τὴν ιδίαν ἡμέραν ὡμίλησεν ἀγγλιστὶ ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ KDYL. Εύθὺς ἀμέσως ἔχοροστάτησε κατὰ τὸν 'Εσπερινὸν εἰς τὸν 'Ι. Ναὸν τῆς Ἀγ. Τριάδος καὶ ἐν συνεχείᾳ, ἀφοῦ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον, ἐτέλεσεν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπὲρ τῶν πεσόντων κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον.

—Τὴν Κυριακήν, 10ην Δεκεμβρίου, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ὡς ἀνω 'Ι. Ναὸν τῆς Ἀ. Τριάδος καὶ ἔχειροτόνησεν εἰς Πρεσβύτερον τὸν ἀπόφοιτον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ιεροδιάκονον Εύάγγ. Τζαβαλάν.

—Τὴν 11ην Δεκεμβρίου, κατὰ τὸ γεῦμα ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν Μητέρων πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβ. Αρχιεπισκόπου, ἡ Α. Σ. ὡμίλησεν ἔξαρας τὸν σκοπὸν καὶ τὸν δῆλην δρᾶσιν τοῦ Συλλόγου. Τὴν ιδίαν ἡμέραν ἐδέχθη ἐπίσκεψιν τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως καὶ τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς ἐκεῖ Μορμονικῆς 'Εκκλησίας, Θραδύτερον δὲ μετέθηε εἰς τὸ Κυθερεῖον καὶ ἐπεσκέφθη τὸν Κυθερνήτην τῆς Πολιτείας. Περὶ τὴν ἔσπεραν παρηκολούθησε τὰ μαθήματα τοῦ 'Απογευματινοῦ Σχολείου, μεθ' δ παρεκάθησεν εἰς

δεῖπνον, παρατεθὲν ὑπὸ τῆς Νεολαίας καὶ ἀργότερον ἔχοροστάτησε κατὰ τὸν Μ. 'Εσπερινὸν τοῦ 'Αγίου Σπυρίδωνος, εἰς τὸν 'Ι. Ναὸν τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 12ην Δεκεμβρίου, μετέθηε εἰς Σάλτ Λαίκη Σίτυ, διποὺ ἔχοροστάτησε κατὰ τὸν 'Εσπερινὸν εἰς τὸν 'Ι. Ναὸν τῆς Κοινότητος, καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον.

—Τὴν 13ην Δεκεμβρίου, ἐπέστρεψεν εἰς Σάλτ Λαίκη Σίτυ, διποὺ τὴν ἔσπεραν τῆς ιδίας ἡμέρας, ἔχοροστάτησε κατὰ τὸν 'Εσπερινὸν εἰς τὸν 'Ι. Ναὸν τῆς Αγίας Τριάδος, καὶ ὡμίλησε πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα.

—Τὴν 14ην Δεκεμβρίου, μετέθηε δι' αὐτοκινήτου εἰς Τακόμα, τῆς Ούάσιγκτων καὶ ἐκείθεν εἰς Σηάτλην, Ούάσιγκτων, διποὺ ἔχοροστάτησε κατὰ τὸν 'Εσπερινὸν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον

—Τὴν ἐπομένην, 15ην Δεκεμβρίου, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἔτους ἀπὸ τῆς ἀφίξεως Του εἰς τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν 'Ι. Ναὸν τοῦ Ἀγ. Δημητρίου καὶ ὡμίλησε καταλλήλως. Τὴν ἔσπεραν τῆς ιδίας ἡμέρας ἔχοροστάτησε κατὰ τὸν 'Εσπερινὸν εἰς τὸν 'Ι. Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον.

—Συνεχίζων δ. Σεβ. Αρχιεπίσκοπος τὴν ἀνὰ τὰς Δυτικὰς Πολιτείας περιοδείαν Του, ἐπεσκέφθη τὴν 16ην Δεκεμβρίου, τὰς 'Ελληνικὰς Κοινότητας τῆς πόλεως 'Αγίου Φραγκίσκου, διποὺ τὴν ἐπομένην Κυριακήν, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον. Τὸν Σεβ. Αρχιεπίσκοπον προσεφώνησεν δ. Ιερ. Προϊστάμενος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ 'Αρχιμ. Πολύευκτος Φινφίνης. 'Ἐν συνεχείᾳ παρετέθη ὑπὸ τῆς Κοινότητος γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβ. Αρχιεπισκόπου.

—Τὴν ἔσπεραν τῆς ιδίας ἡμέρας, ἔχοροστάτησε κατὰ τὸν 'Εσπερινόν, δοτὶς ἐγένετο εἰς τὴν δευτέραν Κοινότητα τοῦ 'Αγίου Φραγκίσκου, τὴν Κοινότητα τῆς Αγίας Τριάδος, καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον.

—Τὴν 17ην Δεκεμβρίου, ἐπεσκέφθη δ. Σεβ. Αρχιεπίσκοπος τὴν 'Ιεραποστολήν τοῦ 'Αγίου Παύλου, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφίλ. 'Επισκόπου 'Ελαίας κ. Αθηναγόρου, τοῦ 'Αρχιδιακονοῦ τῆς 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς κ. Νεοφύτου καὶ τοῦ διαπρεποῦς διμογενοῦς κ. Χρήστου Καθαρίου. Κατὰ τὴν ἀφίξιν Του, τὸν ὑπεδέχθη δ. 'Ηγούμενος τῆς 'Ιεραποστολῆς Πανος. 'Αρχιμ. κ.

Τιμόθεος Παντελάκος. 'Ο Σεβασμός Αρχιεπίσκοπος ἀφιέρωσεν δλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν μελετῶν ἐπιτοπίως ὅλα τὰ φλέγοντα ζητήματα τὰ ἀφορῶντα τὸ "Ιδρυμα τοῦτο τῆς Ι. Αρχιεπισκοπῆς, τούτεστι τὴν Ἱεραποστολήν. Κατὸ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν ἔλαβε χώραν καὶ συγκέντρωσις τῶν Ἱερέων τῆς Δ' Ἐπισκοπῆς Περιφερείας, τῇ πρωτοθουλίᾳ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Αθηναγόρου, καθῆνη συνεζητήθησαν ἀρκετὰ ζητήματα ἀφορῶντα τὴν Ι. Αρχιεπισκοπῆν καὶ ἐδόθησαν ὑπὸ τῆς Αὐτοῦ Σεβασμιότητος ὀρισμέναι κατευθύνσεις πρὸς τοὺς Ἱερεῖς, διὰ τὴν ἀποτελεσματικωτέραν ἐκπλήρωσιν τῶν Ἱερῶν αὐτῶν καθηκόντων. Ἐν συνεχείᾳ παρετέθη γεῦμα ὑπὸ τοῦ Ἀδελφάτου τῆς Ἱεραποστολῆς, κατὰ τὸ δόπιον προσεφώνησαν τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον δι Πρόεδρος τοῦ Ἀδελφάτου κ. Πρόκος, ἡ Ἀντιπρόεδρος Κα Ρόκα, καὶ ὁ Πανος. Ἀρχιμ. κ. Τιμόθεος Παντελάκος. Ἐν τέλει ὀμίλησεν δι Σεβασμού. Ἀρχιεπίσκοπος, μνησθεὶς τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἱεραποστολῆς, τῆς Αὐτοῦ Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κουκου Αθηναγόρου τοῦ Α', ὑπέρ τοῦ δόπιού ηὐχήθη ὅπως δι Κύριος διαφυλάττῃ Αὐτὸν ἐν ἄκρᾳ ὑγείας, ὥστε νὰ κλείζῃ ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον πρὸς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν συνεχείᾳ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἀμέσους συνεργάτας Του, καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἀδελφάτου κ. Πρόκον καὶ τὴν Ἀντιπρόεδρον Καν Ρόκα, ηὐχαρίστησεν αὐτοὺς θερμῶς, ἐκφράσας τὴν ἄκρων εὐάρεστεις τῆς Ι. Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ τὰς μέχρι τοῦδε ὑπηρεσίας των καὶ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον των διὰ τὸ "Ιδρυμα αὐτό.

—Περὶ τὴν ἐσπέραν, ἐπέστρεψεν εἰς Ἀγιον Φραγκίσκον, ὃπου προ-ήδρευσε συνεδριάσεως τῶν Μελῶν τῆς Ἐφορείας τῆς Ἱεραποστολῆς.

—Τὴν 18ην Δεκεμβρίου, συνοδευ-
όμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου
κ. Ἀθηναγόρου καὶ τοῦ Ἀρχιδια-
κόνου κ. Νεοφύτου, μετέβη ἀερο-
πορικῶς εἰς Λός "Αντζελες.

‘Ο Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Σικάγου
Κος Γεράσιμος

—Ο Θεοφ. Ἐπίσκοπος Σικάγου
κ. Γεράσιμος, ἐτέλεσε τὴν 3ην Δε-
κεμβρίου, τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν
τῷ ἐν Σικάγῳ 1. Ναῷ τῶν Ἀγίων
Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης. Μετά
την Θ. Λειτουργίαν ἐτέλεσε τὸν κε-
κανονισμένον Ἀγιασμὸν καὶ ἐνε-
τείχισθη δ ἀκρογωνιαῖς λίθος τοῦ

Ιδρυομένου νέου μεγαλοπρεποῦς
Ἱεροῦ Ναοῦ.

—Τὸ ἐσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἔλαβε μέρος εἰς τὸ ἐπίσημον Δεῖπνον, τὸ δοθὲν ὑπὸ τῶν Παναρκαδικῶν Σωματείων ὑπέρ τῶν Βουλευτῶν κ.κ. Τουρκοβασίλη καὶ Ἀποσκίτη καὶ ηγύχθη αὐτοῖς ἐκ μηρους τοῦ Ἐλληνισμοῦ τοῦ Σικάγου τὸ ὡς εὖ παρέστησαν, καὶ προσεφώνησεν αὐτοὺς τὰ εἰκότα.

—Τὴν δην τοῦ αὐτοῦ μηνός, πανηγυρίζοντος τοῦ 'Ι. Ναοῦ τοῦ 'Αγίου Νικολάου, ἐν Σικάγω, τὸ μὲν ἐσπέρας ἔχοροστάτησε κατά τὸν 'Εσπερινὸν ἐν πληθυσμῷ 'Εκκλησίᾳ, τὴν ἐπαύριον δὲ ἐτέλεσε τὴν θείαν καὶ 'Ιεράν λειτουργίαν διμήλισσας εἰς τὸ 'Εκκλησίασμα, περὶ τῆς θαυματουργοῦ δυνάμεως τοῦ 'Αγίου Νικολάου, τῆς ὁποίας θάσσος ἡτοί ή πίστις τοῦ 'Αγίου.

—Τὴν 12ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, πανηγυρίζοντος τοῦ 'Ι. Ναού τοῦ 'Αγίου Σπυρίδωνος, ἐν Πούλιμαν τὸ μὲν ἐσπέρας τῆς 11ης τοῦ μηνός, ἔχοροστάτησον κατὰ τὸν ἐσπερινόν, τῇ δὲ οπομένῃ ἐτέλεσε τὴν Θείαν καὶ 'Ιερὰν Λειτουργίαν, ἐμέσω πυκνοῦ Ἐκκλησιάσματος.

—Τὴν 14ην Δεκεμβρίου, ἐν τῷ ἡ
Ναῷ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, ἔχο-
ροστάτησε κατά τὴν κηδείαν τοῦ
ἀειμνήστου Εὐθυμίου Εὐθυμίου, ἐκ
Τριπόλεως, καὶ ὅμιλησε περὶ τῶν
οἰκογενειακῶν καὶ κοινωνικῶν ἀ-
ρετῶν αὐτοῦ.

‘Ο Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης
Κος Γερμανδς

—Ο Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανός, τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1950 ἐλειτούργησε καὶ ὁμίλησεν ἐν τῷ ἐν Νέᾳ Υόρκη πανηγυρίσαντι ^{τι} ¹. Ναόν τῆς Ἀγίας Βαρθόλαους ἐνθα διέπτυξε τὰ περὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν Ἀγίῳ Λουδοβίκῳ πρόδιλγών ἡμερῶν συνελθούσης Γενοκής ² Ἐκκλησιαστικῆς Συνελεύσεως.

—Τὴν 10ην Δεκεμβρίου, ἔτελεσσή τὴν Σείσαν Λειτουργίαν καὶ ὀδιλῆσσε ἐν τῷ πανηγυρίσαντι¹. Ναζαρέτοῦ Ἀγίου Νικολάου ἐν Νιούσπαρκ Μεθ' δέξεθες τὰ τῆς Ἐκκλησίας στικῆς Συνελεύσεως Ἀγίου Λουδοβίκου καὶ παρεκάλεσε τὸ πολυπληθὲς Ἐκκλησίασμα διπάς συνεργασθῆ ἀνεπιφυλάκτως μετά τῆς¹ Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ εύρυτάτου προγράμματός της υπὲρ τῆς ἐνταῦθα Ὁμογενείας μας καὶ ἴδιαιτέρως τῆς Νέας Γενεᾶς.

—Τὴν 13ην Δεκεμβρίου, ἔλαβε
μέρος εἰς τὴν σύσκεψιν τῶν Ἱερα-

τικῶν Προϊσταμένων Ν. "Υόρκης
ἐν τῇ αιθούσῃ τῆς Ι. 'Αρχιεπισκο-
πῆς, σχετικῶς μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς
'Εκκλησιαστικῆς Συνελεύσεως πε-
ρὶ δεκαδολλαρίου.

—Τὴν 14ην Δεκεμβρίου, προήδρευσε τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ι. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀσχοληθέντος ἐπὶ ζητημάτων τῆς δικαιαδοσίας του.

—Τὴν 15ην Δεκεμβρίου, 'Εορτὴν τοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὡμιλήσε ἐν τῷ ἐν Νέᾳ Υόρκη πανηγυρίσαντι ὁ μωνύμων Ἱ. Νασᾶ.

—Τὴν Κυριακήν, 17ην Δεκεμβρίου, ἐλειτούργησε καὶ ὀμίλησε ἐν τῷ ἐν Ν. Υόρκῃ Ι. Ναῷ τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος καὶ ἔχειροτόνησε Πρεσβύτερον τὸν τέων Διάκονον τοῦ Ναοῦ Ιωάννην Ψύλλαν, ἀπόφοιτον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Μιτρουκλάδιν.

—Τὴν 18ην ἵδιου μηνός, προέστη

τιμῆς ἔνεκεν τῆς Νεκρωσίμου Ἀ-
κολουθίας τοῦ ἀξιεμήστου τέως
γραμματέως τοῦ Καθεδρικοῦ μας
τῆς Νέας Ὑόρκης, Ἰωάννου Ὁμη-
ρίδου.

—Τό έσπερας τῆς ιδίας ἀνεχώρησε διὰ Βόρειον Βιργινίαν, πρὸς ἐπίσκεψιν διαφόρων μικρῶν παροκτιῶν μας.

·Ο Θεοφίλ. ·Επίσκοπος ·Ελαίας
Κος ·Αθηναγόρας

—Τὴν 15ην Ὁκτωβρίου, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον ἐν τῷ Κοινοτικῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, Φώλλῳ Ρίβερ, Μασσαχουσέτης. Τὸ ἐσπέρας τῆς ίδιας ἡμέρας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἱερ. Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος Αἰδ. Παρθενίου Κομηνοῦ, ἐπεσκέφθη τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Μπρουκλάΐν, διου καὶ ὡμίλησε πρὸς τοὺς μαθητὰς ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τῆς Ἀναλήψεως τῆς Θεοτόκου νέου δόγματος τῆς Ρωμαιικῆς Ἐκκλησίας, ἐξ ἀπόψεως Ὁρθοδόξου. Τὴν ἐπομένην ἐπεσκέφθη εἰς τὸ γραφεῖον του, τὸν ἐψηφισμένον Ἐπίσκοπον Μιλήτου Ἰάκωβον Κουκούζην καὶ ἀνεχώρησεν διὰ Ν. Υόρκην.

—Τὴν 19ην τοῦ ιδίου, ἐπὶ τῇ Ἑ-
ορτῇ τοῦ Ἀγίου Γερασίμου, ἔχο-
ροστάτησε ἐν τῷ φερωνύμῳ Ἱερῷ
Ναῷ ἐν Ν. Υόρκη καὶ ἐκήρυξε τὸν
Θεῖον Λόγον ἐπὶ τοῦ θέματος
«ΣΤΟΙΓΕΙΝ Ἀγιότητος».

—Τὴν 22αν, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου ἐν Φιλαδέλφειᾳ κηρύξας καὶ τὸν Θ. Λόγον ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἐπιστήμη καὶ Πίστις». Τὸ ἐστέ-

ρας τῆς Ιδίας ήμέρας προέστη τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἐσπερινοῦ καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν Σκράντον.

—Τὴν 25ην, πρωΐαν, ἀπεχαιρέτησε τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν κ. κ. Μιχαὴλ, προκειμένου νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Δην Ἀρχιεπισκοπικὴν Περιφέρειαν. Τὸ ἑστέρας τῆς ἴδιας ἡμέρας ἔχοροστάτησε κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ι. Ναῷ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου Ἀστορίας, ὅποτε καὶ ἀπεχαιρέτησε τὴν Κοινότητα. Τὴν ἐπομένην ἀνεχώρησε διὰ τὴν Οὐασιγκτῶνα προκειμένου νὰ γίνῃ δεκτὸς εἰς τὸν Λευκὸν Οἰκον ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἡμῶν κ. Χάρρου Σ. Τρούμαν. Περὶ τὴν 12ην τῆς 27ης συνοδεύουμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδ. Δανιὴλ Θωμᾶ, Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου ἐν τῇ Πρωτευούσῃ, ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Προέδρου μετὰ τοῦ δποίου παρέμεινεν περὶ τὰ 35 λεπτά, συζητήσας μετ' αὐτοῦ ἐπὶ διαφόρων γενικῆς φύσεως θρησκευτικῶν ζητημάτων καὶ δῆπερὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ δποίου τὴν θέσιν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ περιέγραψε δι' δλίγων. Ο Πρόεδρος ἔδειξε μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, μεβ' οὖ συνδέεται φιλικῶς. Παρεκάλεσεν δπὸς διαβιβασθούν πρὸς τὴν Α. Θ. Π. αἱ προσωπικαὶ του προσρήσεις καὶ οἱ χαιρετισμοὶ του πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπισκοπον Μιχαὴλ.

—Τὴν Κυριακήν, 29ην Ὁκτωβρίου, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἔκήρυξε τὸν Θ. Λόγον εἰς τὸν ἐν Σικάγῳ Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου, φιλοξενηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοφίλ. Ἀγίου Σικάγου κ.κ. Γερασμοῦ, εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Ἐπισκοπῆς. Τὴν ἐπομένην ἀνεχώρησε δι' αὐτοκινήτου διὰ Καλιφόρνιαν. Καθδόδον ἐστάθμευσεν εἰς τὴν πόλιν Σάνταρ Ράπιντς, ὅπου ἐπεσκέφθη τὸν Κοινοτικὸν Ναὸν τοῦ Τιμίου Προδρόμου μετά τοῦ Ἱερ. Προϊσταμένου Αἰδ. Γ. Χατζῆ. Ἐπίσης ἐστάθμευσε ἐν Ρώλαινς, Οὐαϊόμιν, ὅπου ἐτέλεσε τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἱ. Παρακλήσεως, ἐν τῷ οἰκώ τοῦ κ. I. Κόντου, ἀνεψιού τοῦ Θεοφίλ. κ. Γερασίμου, Ἐπισκόπου Σικάγου. Διελθών ἔξω τοῦ Ναοῦ τῆς Κοινότητος Ράκ Σπρίνγκς, Οὐαϊόμιν, συνητήθη μετά τοῦ Ἱ. Προϊσταμένου Αἰδ. Τ. Ζαγοριανοῦ.

—Τὴν 2αν Νοεμβρίου εύρισκετο ἐν Σάλτ Λαΐκη Σίτυ, όπου ἐπεσκέφθη τὸν Κοινωνικὸν Ναὸν καὶ τὸν Κέντρον, συναντηθεὶς μετὰ τοῦ Ι. Προΐσταμένος

νου Αἰδ. Ἀντ. Καλογεροπούλου
καὶ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Κοινό-
τητος.

—Τὴν Ζην Νοεμβρίου, ἔφθασε εἰς Μπάύρον τῆς Καλιφορνίας, ὅπου ἡ Ἱερά Σταυροπηγιακή Ἱεραποστολὴ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἡ τιμωμένη διά τοῦ δύνοματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου αὐτῆς Ἀρχιμ. Τιμοθέου Παντελάκου, τοῦ Ἱερ. Ἡλία. Λεοντίδου καὶ τοῦ Δοκίμου Εὐαγγ. Τσουρῆ. Τὴν ἐπομένην περιῆλθε τὸ ἀπέραντον καὶ ὡραιότατον κτῆμα καὶ προσεκύνησε τὸν Ἱερὸν Σταυρόν, τὸν ὅποιον ἔπηξεν δὲ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας κατὰ τὴν καθιέρωσιν τοῦ Ἰδρύματος. Τὸ ἀπόγευμα ἔχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον ἐν τῷ Παρεκκλήσιῷ τῆς Μονῆς, ὅπου προσῆλθον οἱ Ἱερεῖς τῆς περιφερείας καὶ πλῆθος πιστῶν.

—Τὴν Κυριακήν, ἔτελος τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἔξεφάνησε τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του ἐν τῷ 'Ι. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ 'Αγίου Φραγκίσκου. Προσεφώνησε αὐτὸν δ 'Ι. Προϊστάμενος τοῦ 'Ι. Ναοῦ 'Αρχ. Π. Φινφίνης καὶ δ Γενικός Πρόξενος τῆς 'Ελλάδος κ. Α. 'Αντωνόπουλος. Μετά τὴν Θ. Λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα δργανωθὲν ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου, πρὸς δῆμος τῆς 'Ι. Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς. Τὸ ἐσπέρας τῆς ίδιας ἡμέρας, ἐπεσκέψηθε τὴν Κοινότητα τοῦ Σάννος 'Οζέ, ὅπου προέστη ἀκολουθίας ἔν τινι αἰθούσῃ, δεδομένου δτὶ δ Κοινοτικός Ναὸς ἀκόμη δὲν ἐπερατώθη.

—Τὸ δέ ἀπόγευμα τῆς 7ης Νοεμβρίου, παρευρέθη εἰς συνεδρίασιν τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου τῆς Περιφερείας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐάγγελισμοῦ, μετὰ τὸ πέρας τῆς διποίας προέστη τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἐσπερινοῦ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκω, διπού καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον καὶ ηὐλόγησε ἀρτοκλασίαν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Ἀκολουθίας παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον ἐν τῇ Κοινωνικῇ αἰθούσῃ μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς περιφερείας.

—Τήν έπομένην, έορτήν του Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Μιχαήλ, ἐτέλεσε τήν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἰ. Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, συλλειτουργούντων καὶ πολλῶν ἡερέων τῆς περιφερείας. Πρὸς τὸ συγκεντρωθὲν πλήθος ὡμίλησεν περιγράφας τὴν προσωπικότητα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μιχαήλ. Τὸ ἐσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας, προέστη ἐσπερινοῦ καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ Κολ-

νοτικῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, ἐν Στόκτον, Καλιφορνίας.

·Ο Θεοφιλέστατος ·Επίσκοπος
Ναζιανζοῦ κ. ·Ιεζεκιὴλ

—Τὸ Σάββατον 11ην Νοεμβρίου
ἀπόγευμα ώμίλησεν εἰς συγκέν-
τρωσιν τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφό-
τητος Brockton, Mass.

—Τήν Κυριακήν 12ην Νοεμβρίου ἐλειτούργησεν εἰς τὴν Κοινότητα τοῦ Watertown, Mass., τὸ δὲ ἐσπέρας μεταβάσας εἰς Ηγαννίς, Mass. ηδύλογησε τοὺς γάμους τοῦ ἀποφοίτου τῆς Σχολῆς κ. Διονυσίου Μιχελῆη μετά τῆς δεοποινίδος Γραμματίκα.

—Τὴν Κυριακήν, 26ην Νοεμβρίου ἀνεχώρησε διά τὸ Σάν Λούής, διπού παρηκολούθησε τὰς ἔργασίας τῆς Ι. Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως.

—Τήν Πέμπτην, 30ήν Νοεμβρίου, έορτήν του 'Αγιού 'Ανδρέου, έλειτούργησεν ἐν τῷ 'Ι. Ναῷ τοῦ 'Αγίου Νικολάου ἐν Σάντα Λούγη, ὅπου καὶ ἔχειροτόνησεν εἰς Πρεσβύτερον τὸν Διάκονον κ. Φιλήμονα Παγιάτην, διὰ τὴν Κοινότητα Νταλύτον, 'Οχάιο.

—Τὴν μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡ-
μέρας, κατόπιν προτροπῆς τοῦ Σε-
βασιμωτάτου Ἀρχιεπισκόπου πρὸς
τούς Συνέδρους, ἐγένετο ἔφαντος
ὑπὲρ τῆς Θεολ. Σχολῆς καὶ συνε-
λέγη εἰς μετρητὰ καὶ ὑποσχέσεις,
τὸ ποσδὴ τῶν 6,500 δολλαρίων.

—Τὸ Σάββατον, 2αν Δεκέμβριου,
ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Θεολογικὴν
Συολόν.

—Τὴν Κυριακήν, Ζην Δεκεμβρίου, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ Ι. Ναῷ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου ἐν Λύν, Μασσαχουσέτης. Μετά τὴν Θ. Λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα δοθὲν ὑπὸ τῆς Κοινότητος, καθ' ὃ παρεδόθη αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος κ. Κυρίου, ἐπιταγὴ τῆς Κοινότητος ὅπερ τῆς Σχολῆς ἐκ δοιλλ. 138.

—Τὴν Δευτέραν, 4ην ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ,
ἔλειτούργησεν ἐν τῷ Ἰ. Ναῷ τῆς
Ἄγιας Βαρθόλαου, ἐν Νιοῦ Χαί-
βεν. Τὸ δέ σπέρας δὲ τῆς Ιδίας ἡμέ-
ρας, ἐτέλεσεν Ἐσπερινὸν ἐν τῷ Ἰ. Ναῷ
καὶ ὑμίλησεν εἰς τοὺς προσ-
ελθόντας Χριστιανούς.

—Τὴν Τρίτην, 5ην Δεκεμβρίου, τὸ ἑσπέρας, ἐτέλεσεν Ἐσπερινὸν καὶ ἐκήρυξεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἅγιου Νικολάου εἰς Κλίντον, Μασσαχούσσετης.

—Τὴν Τετάρτην, δην Δεκεμβρίου, ἔορτὴν τοῦ Ἀγίου Νικολάου, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τῆς Σχολῆς.

WHAT OUR CHURCH IS AND WHAT IT STANDS FOR

I deem it an exceptional privilege and pleasure to address the hospitable people of this great city of Saint Louis over station KWK on the occasion of the inauguration of the Tenth Biennial Conference of the Greek Orthodox Church of North and South America. And I feel it would be appropriate for me to discuss briefly the Greek Orthodox Church, spiritual mother of one million American citizens of Greek extraction—what our Church is and what it stands for.

The Orthodox Church is a most democratic system which comprises firstly those Churches which were founded by the Apostles themselves, or by the disciples of the Apostles, and which have remained in full communion with one another; and secondly those Churches which have derived their origin from the missionary activity of the former, or which were founded by separation without loss of communion.

To the first class belong the four Patriarchates, of Constantinople, Alexandria, Antioch, and Jerusalem, and the Church of Cyprus. The Church of Constantinople was founded by St. Andrew, the Church of Alexandria by St. Mark, the Church of Antioch by St. Paul, the Church of Cyprus by St. Paul and St. Barnabas.

To the second class belong the Church of Sinai, the Church of Russia, the Church of Greece, the Church of Yugoslavia, the Church of Roumania, the Church of Georgia in the Caucasus, the Church of Poland and the Church of Albania.

All these Churches are independent of each other in their administration and at the same time in full communion with one another. And what is more important and must be strongly emphasized, all these Churches, although independent of each other, have the

ADDRESS DELIVERED BY HIS EMINENCE ARCHBISHOP MICHAEL OVER THE RADIO IN ST. LOUIS, MO., NOV. 26, 1950

same faith, the same doctrine and dogmatical teaching, the same Apostolic tradition, the same sacraments, the same liturgies and the same holy services.

There is no significance for the Orthodox people of all these Churches in the ecclesiastical authority to which they give allegiance. The only essential thing for them is the Orthodox Church and the Orthodox faith. For this very reason, if one goes to the villages in Russia, Greece, Yugoslavia, and so on, and asks the peasants to which Church they belong, they will not answer that they belong to the Russian, Greek or Yugoslavian Churches, but that they belong to the Orthodox Church. As the late Dr. Emhart put it in his book "Eastern Church in the Western World," "The East is more frank. Its Churches are national, but the national Churches are in brotherly fellowship. Together they constitute Orthodoxy. Together they honor, as first among equals, the occupant of the Ecumenical Throne of Constantinople."

This in very general terms is the One, Holy, Catholic Apostolic Orthodox Church.

And now let us explain in a few words what the Orthodox Church stands for.

The Orthodox Church derives her teaching from two sources: the Holy Scriptures and the Holy Tradition. These two sources, according to the Orthodox estimation, are of equal value and complete each. We regard the Holy Tradition as an essential complement of the Holy Scriptures, because, as is well known, the Apostles wrote the various books which comprise the Holy Scriptures from different causes. Consequently, it is obviously impossible that the Holy

Scriptures should contain all the teachings of our Lord and His Apostles which at the beginning were transmitted orally. Therefore it follows that the Holy Tradition is older than the Holy Scriptures.

We believe that God is One in substance and Trinity in persons. We worship One God in Trinity, and Trinity in Unity, neither confounding the persons nor dividing the substance. The Creation is the work in time of the Blessed Trinity. The world is not self-created, neither has it existed from eternity, but it is the product of the wisdom, the power, and the will of One God in Trinity. God the Father is the prime cause of the creation and God the Son and God the Holy Ghost took part in the creation, God the Son perfecting the Creation and God the Holy Ghost vivifying the Creation.

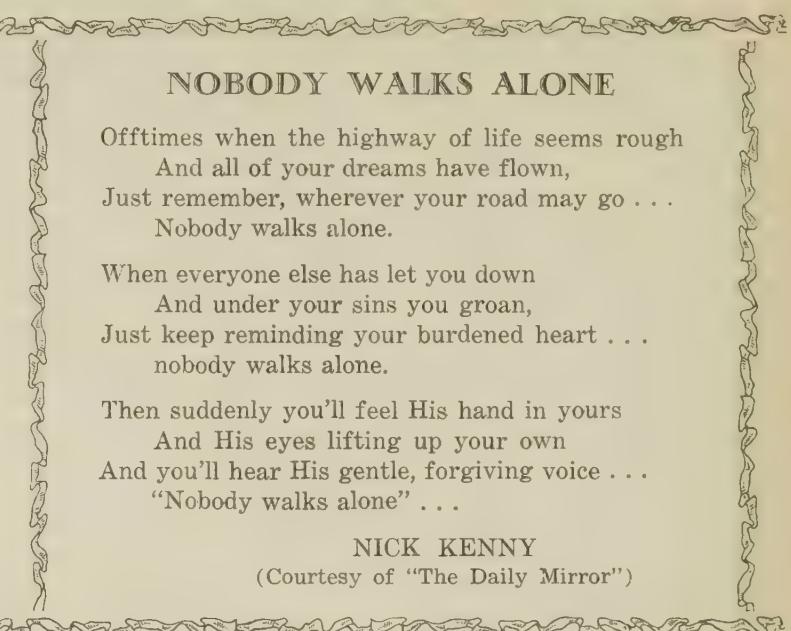
We believe that Our Lord Jesus Christ is truly God. He is Jesus, that is, the Saviour, Christ, the Son of God, a son not adopted of another substance as is the case with us, but a son begotten of the very substance of the Father before all time, and thus consubstantial with the Father. And He is also truly man like us in every respect except sin. The denial either of His Godhead or of His humanity constitutes a denial of His incarnation and of our salvation. The Holy Spirit proceeds from the Father. The faith of the Church about procession of the Holy Spirit was confirmed by the second Ecumenical Council, which added to the Creed the following clause: "And I believe in the Holy Ghost, the Lord, the Giver of life, who proceedeth from the Father."

The Church is that holy institution founded by our Lord Jesus Christ for the salvation of men, bearing His holy sanction and

authority, and composed of men having one and the same faith, partaking of the same sacraments, and is divided into the laity and the clergy, whose function it is to rule and who trace their descent by uninterrupted succession from the Apostles and through them from our Lord Jesus Christ. The Church is One because our Lord Jesus Christ founded not many, but only one Church; h o l y because her aim, the sanctification and salvation of her members through the sacraments is holy; c a t h o l i c because she is above local limitations; and a p o s t o l i c because she was "built upon the foundation of the Apostles, Jesus Christ Himself being the chief corner-stone." (Eph. 2, 20). The Head of the Church is our Lord Jesus Christ.

We recognize seven sacraments: Baptism, Chrism or Confirmation, Holy Eucharist, Confession, Holy Orders, Marriage and Holy Unction. Baptism is the door through which one enters into the Church. Confirmation is the completion of Baptism. In the Sacrament of the Holy Eucharist under the kinds of bread and wine, we partake of the very Body and the very Blood of our Lord Jesus Christ for remission of sins and eternal life.

Both the New Testament and Holy Tradition bear witness to the real presence of Our Lord in the Holy Eucharist. In the Sacrament of Confession Jesus Christ, the founder of the Sacrament, through the confessor, forgives the sins committed after baptism by the person who confesses his sins and sincerely repents for them. In the Sacrament of Holy Orders through prayer and the laying-on of hands by a Bishop, Divine Grace comes down on the ordained, enabling him to be a worthy minister of the Church. Apostolic succession is fundamental to the Church. Without the former, the latter is quite unthinkable. In the Sacrament of Marriage, divine grace sanctifies the union of husband and wife. In

NOBODY WALKS ALONE

Offtimes when the highway of life seems rough
And all of your dreams have flown,
Just remember, wherever your road may go . . .
Nobody walks alone.

When everyone else has let you down
And under your sins you groan,
Just keep reminding your burdened heart . . .
nobody walks alone.

Then suddenly you'll feel His hand in yours
And His eyes lifting up your own
And you'll hear His gentle, forgiving voice . . .
"Nobody walks alone" . . .

NICK KENNY
(Courtesy of "The Daily Mirror")

the Sacrament of Holy Unction the sick person is anointed by sanctified oil and divine grace heals both his bodily and spiritual disease.

At death, man's body goes to the earth from which it was taken, and the soul, being immortal, goes to God, who gave it. The souls of men, being self-conscious and exercising all their faculties immediately after death, are judged by God. This judgment following man's death we call the Particular Judgement. The final reward of men, however, we believe will take place at the time of the General Judgement. During the time between the Particular and the General Judgement, which is called the Intermediate State, the souls of men have a foretaste of their blessing or punishment.

Further, we venerate and honor the Saints and ask their intercession with God, but we adore and worship God the Father and Son and the Holy Spirit. Of all saints, we honor exceedingly the Mother of God, because of the supreme position and vocation which she received from God. Though she was not exempt from original sin, from which she was cleansed at the time of the Annunciation, we believe

that by the Grace of God she did not commit any actual sin. We venerate the sacred ikons and reliques. Yet this veneration, according to the decisions and canons of the Seventh Ecumenical Council, relates not to the sacred images as such, but to their prototypes, or to the persons whom they represent.

This very briefly is the doctrinal teaching of the Greek Orthodox Church, an utterly democratic organization, which throughout its history in America has sought to create better American citizens, God-fearing, law-abiding and charitable, firm and proud believers in the principles of democracy which was born and first practiced in the shadows of the glorious Parthenon.

At this Tenth Ecclesiastical Conference of the Greek Orthodox Church of America, and along with our American friends of other denominations, we reverently rededicate ourselves to the worship of the Lord our God and to the bitter and unyielding struggle of American democracy to prevail against her Godless foes. May God the Almighty forever bless and keep these great United States of America.

THE SEPARATION OF EAST AND WEST

CAUSES OF THE SCHISM

BY REV. HARRY MAGOULIAS

The question is often set forth: "Which Church came first? The Roman Catholic or the Greek Orthodox?" Let us just for a moment scratch on the surface of Ancient Church History. Christ sent his Apostles to all the nations of the world with the express command to baptize them "in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost."

With Jerusalem as its center, Christianity spread throughout the entire Middle East and all the Mediterranean Countries. The Christian Church was not subjugated to one authority but appeared in history as a fellowship of self-governing communities. There was certainly nothing compulsory about this unity. It simply grew out of the realization that all Christians, being born to the same life, were members of the Body of Christ.

Until the fourth century Christianity was officially outlawed by the Roman State. But in 313 A. D. under the influence of Constantine the Great the Edict of Milan was issued giving religious freedom to the Christians. With the protection of the emperor the Christian constitution underwent a radical change. The Church becomes subject to the State, and, Caesaro-Papism is introduced. The Emperors began to use their political power to maintain unity among Christians. In fact, it was the Emperors who formally called together the Ecumenical Synods, in which representatives from the Church Universal convened for the clearing up of serious theological controversies, usually concerning the second person of the Trinity, Jesus Christ.

During the course of the 5th, 6th and 7th centuries the "One, Holy, Catholic and Apostolic Church" developed two distinct types of Christianity. The Latin speaking Chris-

tians formed the Western Patriarchate of Rome and the Greek speaking world which was divided into the four Eastern Patriarchates of (a) Constantinople, (b) Alexandria, (c) Antioch, and (d) Jerusalem comprised the second.

To understand the Schism and its causes fully we must perforce cover a span of 400 years, from the 9th century to the 13th century. In other words, the feeling of oneness, of unity, between the Christians of the East and the West was so strong that it took 400 years to consummate the Schism.

We may divide the Differences between the Christians of the East and West into three categories: (1) Theological, (2) Ecclesiastical, and (3) Political.

First, let us examine the *Theological Differences*.

The first two Ecumenical Synods gave us our Creed. The first took place in Nicaea in 325, and the latter in Constantinople in 381. The Creed may be more familiarly known to you as the *Pistevo*. These Councils also decreed that not one word may be added to or subtracted from the Creed, anathematizing any such action.

In the Council of Toledo, Spain which convened in 589, and in order to combat false teachings about the Person of Christ, the clause of "filioque" was added to the Creed. The Creed, in speaking of the Third Person of the Holy Trinity, the Holy Ghost, mentions that the Holy Ghost proceeds from the Father alone. The illegal and unfounded clause "filioque" which means "and from the Son" was wrongfully inserted following the Father. In other words the Creed was now made to read that the Holy Ghost proceeds from the Father and from the Son.

At first even Rome repulsed the addition of this clause. Pope Leo III in 816 placed 2 silver plaques in St. Peter upon which the Creed was written in Latin and Greek without the "filioque" clause, condemning any such addition.

Now, let us take a quick look at the main *Ecclesiastical Difference*.

This may be summarized in the phrase, "The Primacy of the Pope" as the vicar of Christ on Earth and the Successor to the throne of St. Peter.

From the 4th Century on there was a definite trend in the Eastern Church in which the Popes were attempting to subject the whole Church under their authority. Of course, the East, characterized by the free Greek mind could never acquiesce.

It is true though, that the Bishop of Rome, because of his seat in the Capital of the Roman Empire, was recognized as "the first" amongst "equals." In the same manner the Mayor of New York is considered the first Mayor of the land.

In 330 A. D. a significant event took place. The Emperor of the Roman Empire, Constantine the Great, transferred the Capital from Rome to "New Rome" better known as Constantinople. Thus, Constantinople takes the spot light away from Rome and becomes the greatest city in the world for over a thousand years.

The 4th Ecumenical Synod of 451 recognized the Patriarch of Constantinople as having "equal rights of honor with Rome." After this, the Bishop of Rome was simply granted "rights of seniority." This change of affairs caused friction between Rome and Constantinople.

In the 9th Century, Pope Nicholas I, makes open warfare on the East, seeking to impose the Pseudo-Isidorian Documents of that century, which attribute falsely the Primacy to the Pope of Rome.

And now for the most important of all, the *Political Differences*.

In the 8th century, with the help

CHRISTIAN LIVING

GOING TO CHURCH

BY EUSEBIUS A. PAPASTEPHANOY

Sunday morning we don't "go to Church". We attend Divine Liturgy. Yet, to many of us, attending Divine Liturgy is just "going to Church"; it is simply being present at a religious service, a worship service, perhaps. To our mind it is an occasion at which we simply pray, or we're supposed to pray, or at least, just stand at attention. Many of us are completely in the dark as to what we hear or see at Divine Liturgy, indeed, the whole thing means very little, except that it is the Sunday service which we should attend from time to time. Some of us go merely out of habit and custom. Some take it as a fashion to attend. Some find it a splendid chance to meet their friends or to catch up on the general state of affairs in the parish or to see if the same Priest is still around.

The Divine Liturgy is not just the Sunday service. It is not simply a prayer service. The Divine Liturgy is a sacrifice. It is the representation of Christ's passion and Crucifixion. It is the unique occasion at which we receive the blessings and gifts of God that flow from Christ's death upon the Cross. The Divine Liturgy is the Eucharist. It is more than a prayer service. It is the Holy Communion service. It is when the gifts of bread and wine are consecrated upon the altar and offered up for

the remissions of our sins and for everlasting life. It is the Lord's Supper at which we are invited to participate and to receive of the living Body and Blood of the Lord Jesus Christ.

The Divine Liturgy stands for redemption. It is the perpetuation of the atonement. As such, it is the main act of worship in the Church. At its celebration we do not pray as individuals. It is the Church as a whole that worships. It is the fellowship of believers that offer up the sacrifice. It is corporate worship. The Church—the Mystical Body of Christ—unites before the Throne of Divine Majesty. The Church Triumphant consisting of the departed souls joins with the Church Militant on Earth in one Body in renewing its identity with Christ.

Such is the significance of our Sunday morning service. Accordingly, we must attend regularly and not when we "feel like it". We must follow the celebration with understanding of what is being done and said. Instead of listening to the Divine Liturgy, we should pray it. We ought to put ourselves into the corporate worship and not stand aloof. When the Priest comes out with the Chalice at the Middle Door after the Communion Hymn ends, he invites us saying: "With fear of God, faith,

Continued from Page 19
of Pepin the "Papal State" was founded from territory belonging to the Byzantine Empire. Thus, the Popes now became "Temporal Rulers." One need but take a quick glance at medieval history to see how far the Popes went with their "temporal power." They evidently

believed that with the sword and death more can be accomplished to further their schemes than with the word of God. Here then, was the beginning of Papo-Caesarism.

In 800 A. D., in exchange for his support, the Pope crowned Charlemagne Emperor of the Western Roman Empire. The authority of

and love draw near". Let us approach and receive as often as we can. Attendance is not complete when we abstain from Holy Communion. The very purpose of the celebration is to give believers the chance to communicate. Only when we receive do we fully share in the eucharistic worship. Only then do we obtain in full the benefits of Christ's redemptive act on Calvary.

Most helpful in making one's attendance intelligent is to follow the service with the manual of the Divine Liturgy having the parallel English translation. Such a book is a "must" for all faithful in the Orthodox Church, except in the case where one is thoroughly familiar with every word and its meaning. In it he will find the preparation and thanksgiving prayers to be recited each time when receiving Holy Communion.

"God is a Spirit and they that worship Him must worship Him in spirit and in truth". This is what our Lord tells us in Scripture and no Orthodox Christian can truly be pleasing to God unless he adores his Maker and Redeemer with knowledge of Him and understanding of worship. We must learn to worship the Lord God "in spirit and in truth" in the greatest of all acts of worship—the Holy Eucharist in the Divine Liturgy. Only then can we ever hope to experience the joy of meeting and "knowing the Risen Christ in the breaking of bread" as the Apostles had and as all true followers of Christ have done for twenty centuries.

the Byzantine Empire which heretofore extended to the West, was now limited to the East, and southern Italy.

The Ecclesiastical demands of the Popes over the East were therefore quite dangerous—Politically. The Political Division brought about Ecclesiastical Division.

TO READ AND ENJOY

JONATHAN'S LITTLE WHITE DONKEY

BY EFTHIMIA ANDREWS

Long, long ago, when the world was very young and new, and Jesus, Our Lord walked among all people, there was a city in Palestine called Capernaum. The city was a large one and the people who lived there were strong and tanned by the sun, which always shone upon them. The city was nestled near the Sea of Galilee. Most of the men were fishermen and farmers.

On a very important morning, the sun came up brightly and sweetly. The soft earth was warm and the wheat and corn was golden under its rays. The people began to awaken to this new day. The women began to prepare for their family's breakfast and the children forever restless, were running about the fields singing and dancing merrily. All of the children did, except one lonely one.

Little Jonathan was a small child of seven years. His face was pale and thin. His eyes which were a clear blue were very sad for so small a boy. His hair was bright gold and the sun shone playfully upon his small head. He did not care very much for the games of all these happy children who ran about him. He greatly enjoyed sitting upon the grassy slopes, gazing at the blue sky and watching the little boats of clouds that sailed across its face. He waited . . . waited . . .

On that very morning, Jonathan's grandfather Barsabas Justus returned home from a very long journey. Barsabas was a great man who was one of Our Lord's preachers. He had been working very hard bringing Jesus' message to all the people who would listen. The message was a very simple one which would bring peace and kindness to everyone who wanted to open his heart.

Jonathan loved his grandfather dearly, and when he saw him, he ran swiftly to him and danced happily around him. "Oh grandfather, I'm so happy to see you, I missed you very much." His grandfather was very much troubled by what he saw in the little boy's eyes. He was a wise man, and could see that the little child was very, very sad. "Well Jonathan, he said softly, you have surely grown, but tell me, what is the matter? Why do you look so sad?" Jonathan, scrubbed his shoe into the ground, and hung his little head sadly.

Barsabas Justus turned to the man who stood a little apart from them. He called the stranger to his side. Jonathan with his arms still wound tightly around his grandfather's knees, looked into the stranger's face.

He had a kind face with a generous mouth and large brown eyes. His short hair was dark and curly, and he wore a scarlet band around his head. His robe was satin and richly embroidered. The little boy's eyes opened wide in surprise as he gazed at the rich stranger who stood so tall above him.

"So, you are Jonathan, your grandfather told me a great deal about you," he said as he raised the boy to his shoulder. The kind man led Jonathan to a little white donkey who was nibbling lazily at some grass. The happy child's eyes blinked back tears of joy. The mist of sadness lifted as he petted the soft ear of the animal. "Take him, son, he is yours. His name is Jasper and he loves little boys." The man put the rope which led Jasper in Jonathan's little hand. "You - you mean he is m-m-mine, sir?" he stammered. "Oh thank you, sir, thank you so very much." "Look, grandfather, he is all mine, all

mine." Jonathan could not stop from dancing around the little white donkey.

Thus, it came to pass that in the town of Capernaum he was the only boy who had a little white donkey of his very own. He was very proud and even a little snooty of his Jasper. At times, he would not even let his Mother come near him. He would ride around the town letting no one ride on, or touch his Jasper. The children, who had never seen such a pretty animal begged for a ride, but Jonathan would not let them come near him. All the children began to dislike him, and he was more alone than ever.

Barsabas and the kind stranger began to worry over the change in the boy. He was not sweet anymore. He did not share anything with anyone. He was truly, a bad boy.

In the meantime, Jonathan was riding happily along the grassy slope and saw a tired woman, carrying her crippled child in her arms. He did not stop to greet them, when they smiled at him, but kept on riding. Soon, Jasper, the little white donkey, became very tired and thirsty, so Jonathan stopped near a small brook. He sat down and watched the donkey as he drank water. He did not see the quiet Man who was sitting under the shade of the trees.

The Man called to him, and he walked to his side. The Man was tired and yet, sweet-looking. His skin was burned a deep brown by the sun. His eyes were sad. "Why, thought Jonathan, his eyes are as sad as mine once were." The child sat down quietly beside the sweet Man. "You have a good donkey there, Jonathan," he said quietly. "Thank you, sir, a kind Roman gave him to me."

The tired Man sighed and pointed to the tired figures of the Mother and her son, who were resting near the brook also. "Why do you not let that woman and her son

have your donkey, so that they may rest?" The boy opened his mouth to cry. "You want me to give my Jasper to them? I will not.... I will not." Jonathan was very frightened now. He could not give away his own little white Jasper.

The Man began to speak softly and sweetly. The child's fear and anger melted away. His little heart softened, and he was very peaceful. The kind Man spoke of goodness and the blessing there is in giving and not receiving. As Jonathan pressed closer to his side, the kind Man, petted his little golden head. He asked the boy again if he would not give the donkey to the Mother and her son.

Jonathan smiled and nodded. As he walked, leading Jasper to the figures, he looked back and saw the sweet Man smiling. Lydia kissed him and blessed him as she raised her weary crippled son to the back of the happy little donkey. "May God bless you and keep you well, my son, for this gift you gave us, from your heart."

Jonathan smiled shyly, and returned to the Man who was sitting beneath the trees. They sat together for a little while. He raised His Hand and blessed the happy little boy. His Eyes were happy now. They rose and walked towards the road. His Hand was warm and strong as He held the small hand of the boy. Jonathan, raised his head, for he heard a sweet song and saw many angels come around them, and kneeling beside Him, they kissed His Robe, and kissed Jonathan gently on his forehead.

The boy knew instantly who this kind Man was. He remembered what his grandfather said to him, as they sat near the fire, about a kind Man who was Our Lord. He was Our Heavenly Father. His goodness and His Love for children was all great.

The sun rose higher in the sky and the small clouds sailed happily

BY RUTH McAFFEE BROWN

MOTHER TAKES DOWN THE CHRISTMAS TREE

Copyright 1950. All rights reserved.

For many years, mother has taken down the Christmas tree the day the children started to school—to high school, to college, to graduate school—and now, to homes of their own. What fun it is to trim it! Everybody has always helped to choose it, and to trim it. Surprises galore, planned and executed by every member of the family, have looked so gay and bright by Christmas Eve. And then, with only the tree lights on, on Christmas Eve, memories have been made that are enshrined in the heart of the whole family. Little children have heard the Christmas story around it, have sung carols and have played carols on violins and trumpets and clarinets. Young people, years later, after their carol singing outside the homes of shut-ins, have gathered around the tree and watched its lights and shadows while dad read "The Bird's Christmas Carol."

Today the tree came down once more. The balls were carefully wrapped by mother, the lights were packed away for another year, and the tiny creche figures were placed in their box for loving hands to unwrap next year.

Many thoughts and feelings go into the taking down of the tree each year. The fun of Christmas is over. The children have gone on their way. The father of the family and a little son are now in heaven. Mother recalls the years

when she wondered each Christmas where the balls and lights would be used the next year; whether dad—dear dad with his frail heart—would be there another year; whether as the children married they could return to the old home with another family to consider; whether another precious grandchild would be there the next year.

The tree is gone—out on the curb waiting for the truckster to pick it up and take it away—but all it stood for is stronger than ever. That tree symbolizes the family's togetherness that is achieved at special times in every year by a Christian family, the fun and the laughter and the jokes that characterize family reunion. Yes, the tree is gone but it was, after all, only an outward symbol. Out from the home have gone the children, and the emptiness and the quiet as the tree is untrimmed makes mother's throat feel very queer—but she sheds no tears. The tree has bound us once more together, has been the center of love and solidarity and peace. Around it we have felt again a strong and indissoluble link with our dear ones in eternity. Part of us here and part of us there—all of us worshipping the Babe whose birth brought us Christmas and whose life shows us how to live. The tree has stood for timeless, never-ending family experience and love.

across its face. Jonathan saw his grandfather and the Roman coming to meet him. He was happy now because he knew what he had waited for. He had proved himself a boy who could give. He was a

child of Our Lord. He knew that only by giving could he receive the Eternal Love of Our Lord, and His Blessing. He knew that truly "It is more blessed to give than to receive."

Σχεδιάσατε τώρα νὰ

ΕΠΙΣΚΕΦΘΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΣ

διὰ τὸ

ΕΤΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΔΗΜΩΝ

μέσω τῆς

ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΔΟΚΙΜΑΣΜΕΝΗΣ TWA

Μόνης τακτικής Αεροπορικής Γραμμῆς κατ' εύθειαν εἰς Ἀθήνας

Οἰκονομεῖτε ἔως 31% μὲ τὰ ἑκτάκτως χαμηλὰ 15-ήμερῶν ναῦλα, ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου μέχρι 16ης Μαρτίου

Τὸ 1951 θὰ εἰναι ἔτος πανηγυρικὸν διὰ τὴν Ἑλλάδα. "Εχει ἐπισήμως προκηρυχθῆ ὡς ΕΤΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΔΗΜΩΝ δι' ὅλους τοὺς Ἑλληνας καὶ τοὺς φίλους τῆς Ἑλλάδος τοὺς διαμένοντας εἰς ἄλλας χώρας, ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Παύλου. Πρὸς τούτοις εἰναι ἡ 1900ὴ ἐπέτειος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου κηρύξαντος τὸν Χριστιανισμὸν ἐν Ἑλλάδι.

Ἐάν καὶ σεῖς, ὅπως τόσαι χιλιάδες, σκέπτεσθε νὰ πανηγυρίσετε τὸ πανένδοξον τοῦτο ἔτος μὲ ἔνα ταξίδι στὴν Ἑλλάδα ἐνθυμηθῆτε δτὶ ἡ παγκοσμίως δοκιμασμένη Αεροπορική Ἐταιρεία TWA εἰναι τὸ ταχύ, ἀξιόπιστον καὶ οἰκονομικὸν μέσον μεταβάσεως. Καὶ μόνον ἡ TWA σᾶς προσφέρει εὐκολὸν μᾶς γραμμῆς ἀεροπορικῆν ὑπηρεσίαν εἰς Ἀθήνας ἀπὸ 60 πόλεις τῶν Ἡνω-

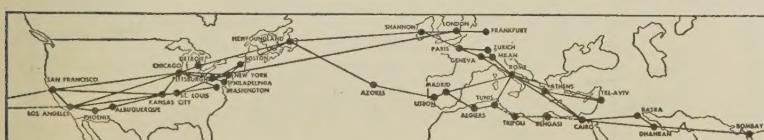
μένων Πολιτειῶν ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ μέχρι τοῦ Ειρηνικοῦ.

Θὰ ἀνακαλύψετε πολλὰ ἄλλα πλεονεκτήματα κάμινοντες τὸ ταξίδι σας μὲ τὰ 300-μιλίων-τὴν ὡραν ἀεροπλάνα τῆς TWA. Ἐξοδεύετε δλιγώτερον καιρὸν ταξιδεύοντες, καὶ περισσότερον μεταξὺ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων σας. Καὶ κατὰ τὸ ταξίδι ἀπολαμβάνετε εύγενη ὑπηρεσίαν, νοσιμώτατα φαγητά δωρεάν... ὅλα τὰ εὐχάριστα «ἑκτάκτα» πού κάμουν τὸ ταξίδι μὲ τὴν TWA πραγματικὴν ἀπόλαυσιν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Τὸ κάλλιστον ὅλων, μεταξὺ 1ης Ἰανουαρίου καὶ 16ης Μαρτίου, μπορεῖτε νὰ ἔξοικονομήσετε ἔως 31% ἀπὸ τὸ ὑπερωκεάνειον μέρος τοῦ ταξιδίου σας μετ' ἐπιστροφῆς, μὲ τὴν ἑκτακτὸν 15-ήμερῶν ἔκπτωσιν ναύλων τῆς TWA. Διὰ πλήρεις πληροφορίας καὶ περιγραφικὸν φυλλάδιον ἀποταθῆτε εἰς τὸν ταξιδιωτικὸν πράκτορά σας ἢ ταχυδρομῆσατε τὸ κάτωθι δελτίον.

Ἄπὸ 1ης Ἰαν. 1951 ὁ ἐπὶ τῶν Μεταφορῶν Φόρος τῆς Ἑλλην. Κυθερώνισεως ἐκ 15% καταργεῖται.

Across the U.S. and overseas... you can depend on **TWA**

Trans World Airlines
Dept. 0, 60 E. 42nd Street, New York City 17, N. Y.

Dear Sirs: Please send me your free TWA folder "1951 is Greek Homecoming Year" as soon as it is available.

Name _____
Street _____
City _____
State _____

Τὰ Ἐκδοτικὰ Καταστήματα Δίβρη εὔχονται εἰς ὅλους
Καλὰ Χριστούγεννα καὶ Εύτυχες τὸ Νέον Ἔτος.

BIBLIA DIVRY

Αποστέλλονται πανταχοῦ ἀμα
τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου. Ζητή
σατε εἰκονογραφημένον τιμο
κατάλογον.

Τὸ μόνον πλῆρες καὶ τέλειον
βιβλίον Ἑλληνικῆς Μαγει-
ρικῆς εἰς τὴν Ἀγγλικὴν.

Greek Cookery *In English* By NICHOLAS TSELEMENTES

Good
Rich
Economical
Eating for every
Kitchen

Coming
Out
Of the
Knowledge of an
Expert and
Relayed to
You

300 Recipes
240 pages — \$3.00.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers
293 Seventh Ave., New York

ΟΙ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ DIVRY 1951

Εἶναι οἱ Μόνοι
ποὺ ἔχουν:

4 ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ

- Νέον
- Παλαιόν
- Ἀμερικανικὸν
- Ιστορικόν.

1000 ΠΕΡΙΠΟΥ

- Νέα Ἀστεῖα
- Νέα Τραγούδια
- Συνταγάς Μα-
γειρικῆς
- Γνωμικά καὶ
Παροιμίες.

Ἐπὶ πλέον

Εἶναι οἱ μόνοι ποὺ
συνοδεύονται μὲν
Δαπανήρας
Ἄναγλύφους
(Bas-Relief)
Γκλασὲ καὶ
Πολυχρώμους
Ἐθνικάς καὶ
Θρησκευτικάς
Ὦραιοτάτας
Καὶ Στερεάς
ΕΙΚΟΝΑΣ

Εἶναι Στολίδι

Πραγματικὸ
Γιὰ Κάθε
Σπίτι ή Κατάστημα

Τιμῶνται 80 Cents
(Ταχυδομικῶς \$1.00)

Ζητήσατε τὰς ἐκδόσεις DIVRY εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα ἢ
γράψατε εἰς τὰ Ἐκδοτικὰ Καταστήματα

D. C. DIVRY, Inc.

293 SEVENTH AVENUE
NEW YORK 1, N. Y.